

Huntley
Fitzpatricková

COOL
BOO

KLUK MÉHO SRDCE

Kluk mého srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Huntley Fitzpatricková
Kluk mého srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Kluk mého srdce

Huntley Fitzpatricková

*Věnováno mámě, která věděla, co je to mít ráda,
a měla slabost pro potížišty se srdcem ze zlata.*

Tátovi, který vždy miloval a obdivoval silné ženy.

*Georgii Funstenové a Patricii Youngové,
těm nejchytřejším a nejsilnějším ženám,
které znám.*

Kapitola první

TIM

Zavolali mě na kobereček k Neviditelnému.

Když za ním vejdu do šedivý jeskyně pracovny, sedí ke mně zády.

„Ehm, tati?“

Zvedne ruku, aby mě zastavil, a dál si něco čmárá do modře linkovaného bloku. Obvyklý postup.

Očima sjedu celou místnost, křbovou římsu, koberec, knihovnu, okno, ve snaze najít místo, kam se dá měkce dopadnout.

Smůla.

Máma si potrpí na různý „roztomilosti“ – medvídky v sezonních oblečcích a polštářky s vyšitými hláškami, které si objednává přes internet. Člověk o ně zakopává v celým bytě, ale tady jako na potvoru neleží ani jeden, protože do tátovy pracovny jako vystřižený z nějakýho románu mají podobný serepetičky vstup zakázán. Tady vládne kůže v temných odstínech a tlumené světlo pronikající přes závěsy. Zabodnu pohled do tátovy šije a zavrtám se hlouběji do šedý pohovky tvrdý jako žula. Potom si protřu oči a opřu se o lokty.

Na stole se vyjímají fotky Nan, mého dvojčete, v různých fázích života jako hitparáda naducaných zrzavých kudrlinek, děr po mléčných zubech a rovnátkových úsměvů. Všechny ale mají něco společ-

nýho – Naniny věčně ustaraný oči. Další dva obrázky visí na stěně. Nan s vyžehlenými vlasy, úsměvem jako ze žurnálu a zarámovaný výstřižek z novin, který vychvaluje ségrin proslov na oslavě Dne nezávislosti u nás ve Stony Bay.

Já tu žádné podobanky nemám.

Visely tu vůbec někdy nějaké? Nevzpomínám si. Za starých špatných časů jsem se před návštěvou tatíka vždycky slušně zhulil.

Odkášlu si.

Protáhnu si klouby na ruce, až lupnou.

„Tati? Chtěl jsi se mnou mluvit?“

Trochu sebou cukne. „Time?“

„Jo.“

Otočí se na židli a podívá se na mě očima stejně šedivýma, jaký jsme zdělili i já s Nan. Dokonale mu ladí k vlasům i k pracovně.

„No,“ začne.

Vyčkávám a snažím se nekoukat na lahev whisky na... Jak se tomu kusu nábytku vlastně říká? Komoda? Když se táta vrátí z práce, počká máma deset minut a potom přicupitá se stříbrným kyblíčkem plným ledu, přesná jako ti potrhlí ptáci v kukačkových hodinách, kteří vyskakují zpoza dřevěných dvířek, kdykoli udeří celá. Táta musí mít svou první skotskou přesně v šest.

Dneska se ale asi děje něco zvláštního, protože jsou teprve tři a kyblík s ledem už tu stojí, orosený jako moje čelo. Už jako malý špunt jsem věděl, že druhého panáka nikdy nedopije a já do sebe budu moct alkohol naředěnej ledovou vodou nepozorovaně kopnout, zatímco si půjde před večerí umýt ruce. Nevím, kdy přesně jsem to začal takhle dělat, ale řekl bych, že to bylo v době, kdy jsem poprvý dosáhl na desku stolu.

„Máma říkala, že se mnou chceš něco probrat.“

Smete si neviditelné smetí z kolena, jako by se na mě nemohl ani soustředit. „Řekla ti taky proč?“

Znovu si odkašlu. „Protože se stěhuju? Už se na to chystám. Ještě dneska.“ Vlastně jsem měl být už deset minut v trapu.

Podívá se na mě. „Myslíš, že je to pro tebe to nejlepší?“

To je celý on. Já se stěhovat nechtěl, ale dal mi ultimátum. To nejlepší, co jsem mohl udělat, jsem už dávno zvládl – přestal jsem pít. A tak dále.

Jenže táta je mistr v překrucování, takže i když mi to poručil sám, najednou otočil, abych se cítil ještě hůř než předtím.

„Na něco jsem se tě ptal, Time.“

„Jo, je to v pohodě. Asi je dobrý nápad se odstěhovat.“

Táta si položí bradu na propletený prsty. Stejnou bradu, jakou mám i já. Včetně důlku. „Jak dlouho to je, co tě vyhodili z Ellery?“

„Eh... osm měsíců.“ Bylo to na začátku prosince. Přijel jsem po Dni děkuvzdání a ani si nestihl vybalit kufr.

„A kolikpak jsi od té doby vystřídal brigád?“

Možná si to fakt nepamatuje, a tak trochu mlžím: „Ehm... tři.“

„Sedm,“ opravuje mě.

Sakra.

„A z kolika tě vykopli?“

„Pořád dělám u...“

Odjede na křesle na půl cesty zpět ke stolu a zamračí se na displej mobilu. „Tak z kolika?“

„No, u senátorky jsem skončil sám, takže jen z pěti.“

Táta se otočí a pátravě mě sleduje zpoza brejlí na čtení. „Vím moc dobře, že jsi od senátorky odešel, Time. To mi vážně připomínat ne-

musíš. A to *jen* si taky nech od cesty. Máš pocit, že je to něco, čím se můžeš chlubit? Od února jsi přišel o pět ze sedmi míst a vyletěl ze tří škol. Víš, že já nikdy v životě výpověď nedostal? Ani špatné hodnocení nebo známku horší než dvojku? A tvoje sestra taky ne.“

Jasně. Naše dokonalá Nano. „Já jsem měl taky dobrý známky,“ bráním se, zatímco se moje oči vyhýbají přitažlivé síle flašky s whisky. Nevím, kam s rukama. Nejradši bych si ubalil jointa.

„Přesně tak,“ zamručí táta. Potom se vymrští ze židle, stejně šlachovitý a jen o kousek menší než já, hodí brýle na stůl, pročísně si rukou na krátko ostríhaný vlasy a potom se soustředí na nabírání ledu a nalévání whisky.

V nose mě pošimrá typický závan alkoholu a mýdla. Voní to fakt dobře.

„Ty nejsi hloupý, Time, ale chováš se tak.“

Tak jo... Celý léto se mnou prohodil sotva dvě slova a teď se najednou stará? Ale měl bych mu dát aspoň šanci. Odtrhnu oči od karamelový tekutiny ve skleničce a podívám se na tátu.

„Tati... Já vím, že asi nejsem ten syn, kterýho by sis přál, ale...“

„Dáš si taky?“

Hodí led do další skleničky, postaví ji na tácek s logem Kolumbijské univerzity na stolku u gauče a pošle to všechno mým směrem. Potom si přiloží sklenici ke rtům, několikrát si lokne a zase ji dá na tácek.

Tohle je fakt ujetý.

„Hele,“ zasípu přes stažený krk nepřírozeně vysokým hlasem, „od konce června jsem se chlastu ani ničeho podobného nedotkl. Už je to padesát devět dní, ale kdo to počítá? Snažím se, jak můžu, a...“

Táta civí na rybičky v akváriu u zdi.

Jasně ho nudím.

„A budu se snažit dál...“ Odmlčím se.

Během dlouhé pauzy ani nevím, co se mu honí hlavou. Uklidňuje mě jen to, že můj nejlepší kámoš je na cestě a můj volkswagen parkuje před domem.

„Čtyři měsíce,“ řekne nakonec táta tak suše, jako by to četl z papírku. A možná to vážně čte, protože má oči přilepený ke stolu.

„Cože?“

„Dávám ti ode dneška čtyři měsíce na to, aby ses dal dohromady. V prosinci ti bude osmnáct. Stane se z tebe chlap. Pokud se podle toho nebudeš chovat, nedostaneš kapesné a přestanu ti platit zdravotní pojištění i pojištění na auto. A co se týče peněz na studium, převedu je na konto tvé sestry.“

Ne že by mě v téhle rodině někdo vítal s červeným kobercem, ale to málo, co jsem měl, mi teď táta vytrhl zpod nohou a já jsem přistál tvrdě na zadek.

Počkat... cože?

Do prosince ze mě musí bejt chlap. Abrakadabra, simsalabim. Jako bych měl datum spotřeby vytištěný tam, kde záda přestávají mít slušný jméno.

„Ale... ale...“ koktám.

Koukne na hodinky a stiskne tlačítko, jako by právě odstartoval stopky. „Dnes máme dvacátého čtvrtého srpna, takže máš čas zhruba do Vánoc.“

„Ale...“

Ukáže mi dlaň, jako by chtěl vypnout tlačítko mých slov. Buď ultimátum číslo dvě, nebo nic.

Nevím, co bych mu na to řekl, ale to je stejně šumák, protože náš rozhovor skončil.

Hotovo, zameteno.

Rozpletu nohy, rychle vstanu a na autopilota zamířím ke dveřím.

Čím rychleji vypadnu, tím líp.

Pro oba.

I tobě pěknou nadílku, tati.

Kapitola druhá

TIM

„Ty se fakt chceš odstěhovat?“

Cpu poslední svršky do papundeklové krabice, když bez klepání vejde máma. Ta nikdy netuká, což je pěkně riskantní, pokud máte doma věčně nadržného sedmnáctiletého synka. Postává ve dveřích v růžovém tričku a džínové sukni. Cože to na ní má vyšíté? Kraby?

„Jen plním příkazy, mami,“ zabručím, když do přeplněné krabice přidám ještě kristusky a všechno to pořádně zmáčknou. „Tátovo přání je mi rozkazem.“

Ucouvne, jako bych jí jednu natáhl. Asi jsem to trochu přehnal s tím tónem. Čistý jsem už dva měsíce, ale asi bych se měl zbavit i těch pitomých hlášek. Ha.

„Měl jsi všechno, o čem jsem já ve tvém věku mohla jen snít, Timothy...“

A už je to tady.

„Soukromou školu, lekce plavání, tenisový tábor...“

Jo, jsem alkoholik s nedodělanou střední, ale hele ten backhand!

Rychlým pohybem si uhladí faldy na modrém sáčku, když s ním ve vzduchu několikrát škusne, až to práskne. „Co chceš dělat? Bu-

deš dál pracovat v tom železářství? A chodit na terapeutickou skupinu?“

Z máminých úst zní „železářství“ jako „bordel“ a „skupina“ jako „točení porna“.

„Je to dobrá práce a tu skupinu potřebuju.“

Máma pohladí komínek složených šatů bledou, pihovatou rukou posetou modrými žilami. „Nevím, jak ti můžou pomoci cizí lidé, když to nezvládla ani tvoje rodina.“

Otevřu pusu. Nejradši bych řekl něco jako: „Právě proto, že to nevíš, potřebuju ty cizí lidi.“ Nebo: „Strejdovi Seanovi by ty skupiny taky neškodily.“ Ale u nás se o takových věcech nemluví.

Navrch krabice přihodím pár mokasín, ze kterých jsem pravděpodobně už dávno vyrostl, a natáhnu se k mámě, abych ji objal.

Ostře mě poklepe po zádech a pak se zase odtáhne.

„Hlavu vzhůru, mami. Nan se určitě dostane na Kolumbijskou. Jen jedno dítě ze dvou stojí za starou belu.“

„Jak to mluvíš, Time?!?“

„Promiň. Moje chyba. Myslel jsem za hovno.“

„To,“ zamračí se máma, „je ještě horší.“

Tak jo. Dyt' je to jedno.

Dveře mého pokoje se znovu rozletí. A opět bez klepání.

„Nějaká holka, která má hlas jak při angíně, tě chce k telefonu, Time,“ řekne Nan a po očku sleduje, jak jsem si zabalil. „Páni, budeš to mít pěkně zmačkaný.“

„To je mi fuk,“ oponuju, ale to už mi Nan sype věci z krabice na postel.

„Kde máš kufr?“ ptá se, zatímco třídí šatstvo na hromádky. „Myslím ten modrej s monogramem.“

„Netuším.“

„Kouknu do sklepa,“ řekne máma, celá šťastná, že má důvod zmizet. „To děvče, Timothy? Mám ti přinést telefon?“

Nějak nevím, jaká holka by mi tak mohla volat. Kromě Alice Garrettový, která je ale ta poslední, která by vytočila moje číslo.

„Řekni jí, že nejsem doma.“

A už nikdy nebudu.

Nan rychle skládá košile podle barev a stylů. Popadnu ji za ruce. „Zapomeň na to, to není důležité.“

Zvedne oči. A sakra. Brečí.

My Masonové pro slzy nechodíme daleko. Jedno z irských prokletí. Obejmu ji kolem ramen a párkrát ji trochu neotesaně popleskám po zádech. Rozkašle se, zalapá po dechu a nakonec se roztřeseně rozesměje.

„Můžeš mě přijít navštívit, Nano. Kdykoli. Až budeš potřebovat vypadnout.“

„Jenže to není ono,“ vysmrká se mi ségra do lemu košile.

A má pravdu. Už nikdy se spolu celou noc nebudeme dívat na filmy se Stevem McQueenem, kterýho mám rád, protože je hustej, a Nan zase, protože je fešák. Už nikdy se mi v pokoji nebudou objevovat čokoládové tyčinky a želé jako jediná účinná protilátka proti závislosti na drogách.

„Naštěstí pro tebe. Už nikdy mi nebudeš muset krejt záda, až někde propařím noc, a vymejšlet si výmluvy, proč jsem někam nepřišel. A taky z tebe už nikdo nebude tahat prachy.“

Teď si mou košilí pro změnu utírá oči. Sundám si ji a podám ji Nan. „Abys na mě měla památku.“

I tu Nan doopravdy *poskládá* a potom celá zkroušená civí na úhledný čtverec na posteli. „Někdy mám pocit, že mi chybí všichni, který jsem kdy potkala. Dokonce i Daniel. A Samantha.“

„Daniel byl nafrněnej panák a mizernej partner. A tvoje nejlepší kámoška Samantha bydlí deset bloků odsud. To je deset minut cesty. Stačí jí napsat esemesku.“

Nan si nespokojeně odfrkne a schoulí se do klubíčka. Zrzavé vlasy jí visí přes flekatý obličej. Oba dva jsme zrzci, ale Nan vyfásla všechny pihy. Má je úplně všude, zatímco já jen trochu na nose. Zatváří se pateticky roztřeseně, jak to umí jen ona. Ten obličej fakt nenávidím, protože vždycky všechny úplně odzbrojí.

„Bude to v pohodě, Nan,“ poklepu si na spánek, „seš stejně chytrá jako já, a navíc to máš v hlavě v pořádku. Nebo si to o tobě aspoň většina lidí myslí.“

Nan sebou cukne. Naše pohledy se setkají. Bublina dlouho nevyřčené pravdy konečně praskla a její obsah se rozlil mezi nás jako otrávená krev. Nan sklopí oči a zase se věnuje košilím, jako by celý svět stál na rukávech v dokonalém zákrytu.

„Ani ne,“ hlesne. I ona to radši nechává plavat.

Šmátrám po dece na posteli, až najdu cigarety. Jednu si zapálím a zhluboka potáhnu. Víím, že mi to ničí zdraví a tak vůbec, ale jak někdo může *proboha* přežít jeden jediný den bez kouření? Típnu doutnajícího špačka o popelník a zase Nan poklepu po zádech. Tentokrát něžněji.

„Pššš. Jen klid. Znáš tátu. Chce to mít jako na drátku. Práci. Maturitu. Univerzitu. Raz, dva, tři. Prostě to musí dobře *vypadat*. To zvládnou.“

Nevím, jestli tím uklidňuju ségru nebo sebe, ale ta žhavá koule, která se mi už nějakou dobu vrtí v žaludku, pomalu mizí. Prostě to na něj zahraju. To mi jde.

Do pokoje nakoukne máma. „Je tu ten Garrettovic kluk. Hoď si na sebe aspoň tričko, Time,“ zasyčí pobouřeně a ze šuplíku vytáh-

ne tričko z tábora. Myslel jsem, že už jsem ho dávno vyhodil. Nan vyskočí, otře si oči a osuší ruce o šortky. Má asi milion neurotických zvyků. Kouše si nehty, hraje si s vlasama, cvaká propiskou... Já jsem životem vřdycky proplul s falešnou občankou, pokerovou tvář a úsměvem, zatímco ségra dělá provinilé obličejy snad i při modlení. Někdo dupe po schodech a hned potom se ozve staccato zaklepání. Aspoň někdo to umí! Dovnitř vpluje Jase a z čela si odhrne navlhlou ofinu.

„A sakra, kámo. Ještě jsme ani nezačali nakládat a z tebe už teče?“

„Dal jsem si sprinta,“ opírá se vyřízeně o kolena Jase. „Čau Nan,“ zvedne hlavu.

Zády otočená Nan jen rychle kývne. Když se obrátí, aby hodila pár šikovně poskládaných ponožek do krabice, zvedne oči, a potom je zase rychle sklopí. Na toho stejně všechny holky koukaj dvakrát.

„Sprinta? Od vás je to sem tak deset kiláků! Zcvokl ses?“

„Jen šest. A jinak jsem normální,“ protáhne si Jase nohy. „Celý léto jsem proseděl v obchodě a moje kondička je ta tam. Ani po třech týdnech soustředění nejsem tak rychlej, jak bych potřeboval.“

„Na chcípáka ale fakt nevypadáš,“ pohodí Nan hlavou. Vlasy jí spadnou zpět do obličej. „Ne abys odjel bez rozloučení, Time,“ vyklouzne ze dveří.

„Hotovo?“ rozhlídne se Jase po pokoji, jako by ségřin hormonální výlev ani nevnímal.

„Eh... jo, asi jo,“ zadívám se kolem jako bez života. Nenapadne mě nic lepšího než si vzít popelník z mušle. „Aspoň oblečení mám všechno. Balení mi nikdy moc nešlo.“

„Kartáček?“ navrhuje Jase. „Holicí strojek? Knížky? Sportovní potřeby?“

„Myslíš pátku na lakros z Ellery? Tu už asi nebudu potřebovat,“
típnu další cígo.

„Kolo? Skejt? Plavky a brejle?“ usměje se Jase stejně zářivě jako
plamínek zapalovače.

Máma vrazí do pokoje tak bouřlivě, že dveře prásknou o zeď.
V ruce vleče deštník, obrovskou žlutou pláštěnku a žehličku. „Ty si
taky přibal. Mám ti dát i nějaký deky? A kde je vlastně ten milý mlá-
denec, se kterým jsi měl bydlet?“

„To neklaplo,“ odpovím suše. „Mládencem“ myslela máma mého
kámoše z anonymních alkoholiků Connella, který už zase jede
v chlastu i na perníku. Nedávno mi koktal do telefonu pár pitomých
výmluv. Toho si můžu odškrtnout. Nejlepší možností je byt v garáži.

„Je v té díře aspoň topení?“

„Proboha, mami! Vždyť jsi to tam ještě ani neviděla!“

„Dost spolehlivý,“ řekne Jase bez mrknutí oka. „Bydlel tam můj
brácha a ten si potrpí na pohodlí.“

„Tak jo, tak jen pěkně... pokračujte,“ vykoktá máma, pročísne si
rukou šedivé odrosty pod rudou barvou a dodá: „Nezapomeň na do-
pisní papír od tety Nancy, kdybys musel psát děkovné dopisy.“

„To by mě ani nenapadlo,“ zamručím. „Jako si ho nevzít,“ opravím
se zdvořile.

Jase s úsměvem kývne a popadne krabici.

„A co polštáře?“ řekne máma. „Takový silák jako ty by je ještě zvládl
unést pod paži, ne?“ otočí se na Jase.

Ježiši.

Jase poslušně zvedne lokty a nechá si pod ně šoupnout dva nadu-
cané polštáře.

„Hodím to do auta. Nemusíš spěchat, Time.“

Naposled si prohlédnu svůj pokoj. Na korkový nástěnce nad stolem visí kus papíru s rudým nápisem *HORKÝ KANDIDÁT* v záhlaví. Jedna z mála věcí, na který si z minulého podzimu pamatuju, je poflakování se se stejně nanicovatými kámoši z Ellery okolo loděnice, kam naše elitní zařízení schovávalo kajaky (a studenty s jointama). Vymysleli jsme si dobrý antiprogram ke všem těm uhozeným hláškám ze školních ročenek. *Horký kandidát na mladého milionáře. Horká kandidátka na hvězdu vlastní reality show. Horký kandidát na smlouvu do národní ligy.* Ani nevím, proč jsem si ten cár papíru nechal.

Sundám ho ze zdi, pečlivě složím a schovám do zadní kapsy od džínů.

Nan se objeví společně s Jase, který na mě čeká na chodbě, a otevře dveře od domu.

„Time,“ zašeptá ségra, když se mi studenou rukou zadrápne za loket. „Slib mi, že úplně nezmizíš.“ Jako bych se odchodem z domu měl vypařit jako mlha nad řekou.

Ale možná fakt zmizím.

Než dorazíme ke Garrettům, stihnu vykouřit tři cigarety. Sotva dohoří jedna, už zapaluju druhou. Kdybych si je mohl strčit do pusy všechny naráz, udělal bych to

„Měl bys toho nechat,“ koukne Jase z okna, aby mě netrápil vyčítavými grimasami. Chci odhodit posledního špačka, ale pak se zarazím.

Jasně, hod' vajgl mezi Patsyino šlapací autíčko a Georgeovo miniaturní nebesky modrý kolo s postranními kolečky. Kromě toho – Georgeovi jsou čtyři a myslí si, že jsem přestal.

„Fakt to nejde,“ povzdychnu si. „Zkoušel jsem to. Kromě toho už jsem pustil k vodě pití, drogy a sex. Musím mít nějaký zlozvyk, abych nebyl moc dokonalej.“

Jase odfrkne: „Sex? Toho by ses snad vzdávat nemusel, ne?“ Otevře dveře spolujezdce a vyklouzne ven.

„Rozhodně bych ho neměl provozovat tak, jako doteď. Od všech holek, co dýchají, bych měl dát ruce pryč.“

Jase se zatváří trochu znepokojeně. „Na tom jsi byl závislej *taky*?“ zeptá se, když špičkou conversky dlobne do komínku starých novin na sedadle.

„Ne že bych tím byl nějak posedlej, ale když chce člověk zapomenout, je to celkem fajn.“

Kývne, jako by to chápal, ale je mi jasný, že neví, o čem mluvím. Tak vysvětluju: „Na večírcích jsem se zřídil a nabalil si vždycky nějakou holku, kterou jsem neznal a která se mi ani nelíbila. Nikdy to nebylo nic moc.“

„Asi ne,“ vytáhne Jase hlavu z auta, „když to bylo jen s někým, koho neznáš a nemáš rád. Možná by se ti to líbilo víc za strážníka a s někým, na kom ti záleží.“

„Jo,“ zapálím si poslední cigaretu. „S tím hned tak nepočítej.“

Kapitola třetí

ALICE

„V lednici,“ procedím mezi zuby, „je sova. Může mi to někdo vysvětlit?“

Moji tři mladší bratři na mě zírají nevinným pohledem. Mladší sestra ani nezvedne oči od displeje mobilu.

Zopakuju otázku.

„Harry ji tam dal,“ řekne nakonec Duff.

„Ale Duff mě naved!“ natáhne Harry.

George, můj nejmladší bratr, zbystří. „Jaká sova? Je mrtvá? Je bílá jako Hedvika?“

Píchnu prstem do zmraženého tělíčka zabaleného do oroseného sáčku. „Rozhodně mrtvá. A bílá není. Kromě toho někdo snědl vafle a do mrazáku vrátil jen prázdnou obal.“

Drobotina pokrčila rameny, jako by i to patřilo mezi nevysvětlitelná mysteria, podobně jako zmrzlá sova.

„Tak znova. Proč máme v mrazáku soví mrtvolu?“

„Harry ji chce donýst ukázat do školy, až zase začne vyučování,“ kápne božskou Duff.

„Sanjay Sapati loni přines opravdovou lebku, ale tohle je daleko, daleko lepší. Ještě má i oči. Jsou jen trochu shnilý.“ Harry si podmrače-

ně zamíchá ovesnou kaši. Můj nápad se „snídaní na oběd“ se očividně moc neujal. Otočí lžičku, zatřese s ní, ale slizká kaše na ní drží jako přibitá, stejně tvrdohlavá jako můj bratr. Harry mi lžičku vyčítavě ukáže.

„Co je na stole, to se sní. A bez řečí.“

„Jenže já něco prostě říct musím. Tohle je hnusný, Alice.“

„Prostě to sněž,“ snažím se ze všech sil neztratit nervy. Je to jen dočasný. Jen než se táta uzdraví a máma nebude muset být na třech místech zároveň. „Je to zdravý,“ dodám, ale vlastně se sedmiletým bráchou celkem souhlasím. Už dávno jsme měli jet nakoupit, protože lednice nám teď může nabídnout možná tak vejce, jablečné pyré a kečup a ve spíži najdu jen Joelovu proteinovou ovesnou kaši. A v mrazáku leží chcíplá sova.

„Fakt ji tu nemůžeme přechovávat, kluci,“ snažím se nasadit mámin rozumný tón, „ještě by po ní chutnala zmrzlina.“

„Můžeme mít zmrzlinu místo tohodel?“ strčí Harry lžičku do ovesné kaše. Její stříbrný konec z ní trčí jako náhrobek na šedivém kopci.

Snažím se klukům namluvit, že tuhle kaši jedli Mášini medvědici, ale George s Harrym jsou skeptičtí a Duff už je v jedenácti letech na podobné povídačky příliš starý. Andy jen nakrčí nos a odpoví: „Najím se později, teď jsem stejně příliš nervózní.“

„Kvůli Kyleovi Comstockovi? To snad ne,“ odfrkne Duff. „Je to vůl.“

„Vůůůůůů,“ zopakuje osmnáctiměsíční Patsy z dětské stoličky.

„Ty tomu vůbec nerozumíš,“ urazí se Andy a odejde z kuchyně vyzkoušet další model na udílení cen z jachtařského tábora. Zbývá jí *pouhých* šest hodin, aby se rozhodla, co na sebe.

„Není to jedno?“ zeptá se Duff. „Jsou to jen blbý jachtařský ceny. Fakt se mi z toho zvedá žaludek, Alice. Je to jako kroupy. Tohle jedl naposled Oliver Twist.“

„A chtěl si přidat!“ trumfuju.

„Protože *umíral hlady*,” hádá se Duff.

„Prostě si přestaň stěžovat a láduj do sebe tu mizernou kaši.“

George vykulí oči. „Máma takový slova neříká. Táta si myslí, že se to nemá.“

„Ale ti tu teď nejsou, ne?“

George smutně prohrábne lžičkou šedou masu, jako by v ní rodiče chtěl najít.

„Promiň, Georgie,“ řeknu kajícně. „Co takhle vajíčka?“

„Ne!“ ozve se unisono. Moje vajíčka už měli tu čest ochutnat. Protože máma teď jen běhá po doktorech kvůli sobě a fyzioterapeutech kvůli tátovi, jsou sourozenci plně vystaveni mému omezenému kulinářskému talentu.

„Když nám dáš na snídani ve městě, vyhodíme tu sovu,“ navrhuje Duff.

„Alice, hele!“ ozve se ztrápeně Andy. „Já věděla, že mi to nebude!“ Postává ve dveřích v šatech, které jsem jí půjčila. Tam, kde já mám bujný výstřih, visí Andy smutně kus látky. „Kdy už konečně přestanu mít lentilky pod kobercem? Ty jsi měla prsa už ve třinácti,“ protáhne vyčítavě, jako bych si uzurpovala poslední velké poprsí v rodině.

„Lentilky pod kobercem?“ rozchechtá se Duff. „A kdo to asi hodnotí? Určitě Joel. A Tim.“

„Jsi tak dětinskéj, že mládnou jen tím, jak tě poslouchám,“ zavrčí Andy. „Alice, pomoc! Ty šaty jsou úžasný. A ještě nikdy předtím jsi mi je nepůjčila. Pokud si je dneska nebudu moct vzít, určitě umřu!“ pobíhá Andy po kuchyni a něco hledá. „Že bych je vycpala? Ale čím?“

„Drobkama?“ chechtá se Duff. „Ovesnou kaši? Nebo sovím peřím?“

Ukážu na Andy lžičkou od kaše. „*Nikdy nevyčpávej.* Bud' hrdá na to, co máš. A nauč se to nosit.“

„Ale já bych hrozně chtěla tyhle šaty,“ zamračí se Andy. „Jsou dokonalejší. Až na to, že mi nepadnou. Tam. Máš něco jinýho? Ploššího?“

„Ptala ses Samantha?“ Zamračím se na Duffa, který si zrovna kydá ovesnou kaši za tričko. Aspoň že Harry neví, o čem je řeč. Doufejme. I tak se ale přidává k Andyiným mučitelům a vycpává si výstřih Patsyiny mi plenkami, které si vzal z čisté hromádky. Bráchova holka má rozhodně víc trpělivosti než já. Možná proto, že má jen jednoho sourozence.

„Ta jela s mámou doprovodit ségru na univerzitu a vrátí se nejdřív dneska večer. Alice! Co mám dělat?“

Při pouhé zmínce o Grace Reedové, Samanthině matce, zaskřípu zuby. Pokud naše rodina někdy měla opravdového nepřítele, musela to být ona. A hned za ní ta mrtvá sova. Panebože. *Prosím, dostaň mě odsud.*

„Mám hlad,“ zakňourá Harry. „Pokud nedostanu něco požitelnýho, do večera umřu.“

„Hlady člověk umře až za pár týdnů,“ opraví ho George. Kakaový knírek ještě podtrhuje jeho výraz experta.

„Tady na mě všichni kašlou!“ vyrazí Andy ze dveří.

„Mlátěj s ní hormony,“ svěří se Duff Harrymu. Od té doby, co se jednou podobně vyjádřila máma, mají kluci pocit, že hormony jsou nakažlivá nemoc.

Na lince uprostřed příšerného nepořádku zadrnčí můj mobil. Zase Brad. Ignoruju to a nervózně otevírám skříňky nad linkou. „Tak se koukněte sami. Už tu není ani drobek, jasný? A než nás někdo tenhle týden hodí domů z obchodu, stejně nemůžeme nakupovat. Navíc

na to není čas. A na peníze můžete zapomenout, takže buď sníte tu kaši, nebo budete hladý. Můžete dostat ještě tak burákový máslo s chlebem."

„Už zase,“ zavrčí nespokojeně Duff, seskočí ze židle a plíží se ven z kuchyně.

„Hnusný,“ protáhne obličej Harry a vydá se za bráškou. Omylem přitom převrhne sklenici s džusem a... nehne ani brvou.

Jak tohle máma může zvládat? Štípnu se do krku, zavřu oči a zaženu tu nejhorší myšlenku ze všech: Proč to máma vlastně zvládá?

George ještě pořád lžičku po lžičce zápasí s kaší.

„Netrap se, kámo. Ty si přece jen ještě rád dáš burákový máslo, ne?“

George, plný čtyřletého světobolu, si vydechne a opře si pihovatou tvářičku o ruku. Sleduje mě tak pozorně, jako to kdysi dělával Jase. „Víš, že z burákovýho másla se dají dělat diamanty? Čet jsem o tom.“

„Četl,“ opravím ho automaticky, zatímco dosypávám rozinky na Patsyin podnos.

„Fuj je to,“ žvatlá Patsy, s přesností pinzety bere kuličky rozinek mezi prstíky a hází je na zem.

„Myslíš, že se dají diamanty dělat i z tohodle?“ ptá se George s nadějí v hlase, zatímco otvírám skleničku arašídové pomazánky.

„Kéž by, Georgie,“ povzdychnu si při pohledu na prázdnou skříňku nad oknem. Přesně v tu chvíli zahlédnu na naší příjezdové cestě tmavě modrý volkswagen, ze kterého se vysouká vyčouhlá postava se zrzavou kšticí rozpálenou sluncem jako hlava zápalky.

Úžasný. Tohle nám do výbušné rodinné směsi ještě chybělo. Tim Mason. Semtex na nožičkách.

TIM

Vlečeme se nahoru po rozvrzaných schodech, Jase z kapsy vytáhne klíč a rozsvítí. Protáhnu se kolem něho a hodím krabici na zem. Joelův starý bejvák má nízký strop, knihovnu z přepravek od mlíka, ošklivý gauč, miniaturní lednici, mikrovlnku, džínový sedací pytel s logem Sox, zdi polepený holkama v bikinách ze sportovních časátek a obrovskou lavici s haldou činek.

„To *sem* si Joel tahal všechny ty au-pairky? Myslel jsem, že to zvládne trochu líp. Tohle je pěkný klišé.“

Jase se zašklebí: „Vítej v Prdelkově! Počítám, že au-pairkám to moc nevadilo, protože podobný věci od americkéjch kluků *čekaly*. Mám ti pomoci ty holky sundat?“

„To nemusíš. Kdybych nemohl usnout, budu počítat části těla.“

Když Jase ještě jednou sjede očima garsonku, zhnuseně se zašklebí a vysype pár košů. „Bude ti to takhle stačit?“ zeptá se nakonec.

„Rozhodně.“ Sáhnu do kapsy, vytáhnu linkovaný kus papíru, který jsem doma sundal z nástěnky, a nalepím ho na lednici přes holku v miniaturních křiklavě rudých plavkách.

Jase se koukne na lístek a zavrtí hlavou. „Víš, že můžeš kdykoli přijít za náma nahoru, že jo, Masone?“

„Chodil jsem do internátní školy, Garrette. Sám ve tmě se fakt nebojím.“

„Nedržkuj,“ řekne Jase skoro něžně. „Občas nám tu stávkujou roury,“ ukáže palcem na dveře od koupelny. „Kdybys to nezvládl ani zvonem, napiš mi. Umím to opravit. A opakuju – u nás jsi vždycky vítanej. Ráno si se mnou můžeš dokonce zaběhat. Musím teď vy-zvednout Samanthu, nakonec do toho Vermontu nejela. Chceš se svézt s náma?“

„Já a dvě středoškolský holubičky v jednom autě? Nee! Myslím, že zůstanu tady a otestuju ten zvon. A když ho polámu, tak ti napíšu.“

S mávnutím ruky a úsměvem od ucha k uchu mě nechá osudu.

Stejně je nejvyšší čas zvednou zadek a padat na setkání anonymních alkoholiků. Všecko je lepší než dřepět sám ve sklepě plným papírových poprsí a zaobírat se vlastníma myšlenkama.

Kapitola čtvrtá

TIM

Setkání anonymních alkoholiků mě uklidnilo jen zčásti. Když zase nohama prohrábnu Garrettovic přerostlý trávník, objeví se v mém zorném poli Jaseova starší ségra Alice, opalující se před domem.

V bikinách.

Navíc křiklavě rudých.

A s rozvázanýma šňůrkama.

Olivovou kůží.

Nehtama nabarvenýma na ohnivou oranžovou.

Musím ještě zmiňovat, že mě máloco potěší tolik jako pohled na Alici Garrettovou v bikinách?

Trumfnout by to mohla už jenom Alice bez bikin. Sice jsem ji tak nikdy neviděl, ale mám zatraceně dobrou představivost.

Podřimuje na mrňavým modrozeleným lehátku, hlava s věčně měnící se hřívou (teď zrovna hnědý melír) jí padá na stranu a kudrlinky se suší v letní výhni. Protože jsem starej nestyda, plácnu sebou na trávu hned vedle ní a pořádně si tu krásu prohlédnu.

Ach Alice...

Po pár vteřinách rozlepi oči, zamžourá, zacloní si rukou čelo a kouká rovnou na mě.

„Ted“ spustím, „je ideální chvíle zabránit ošklivejm neopálenejm místům. Rád ti s tím pomůžu.“

„Ted“ usměje se na mě vražedně, „je ale ještě lepší příležitost odpálit a nechat si blbý kecyc od cesty.“

„Ach Alice, přísahám, že až budeš hořce litovat, že se mnou už dávno nejsi, rád tě utěším.“

„Jen abych ti neukousla hlavu.“ Nakloní se, vytáhne si šňůrky od plavek, zaváže si je pevně kolem krku a zase se opře do lehátka. *Panebože*. Skoro jsem zapomněl dýchat.

Mluvit ale našťěstí můžu.

To mi jde vždycky.

„Možná bys mohla začít s jemným ožďibováním? A třeba hned ted?“

Alice zavře oči, potom je zase otevře a věnuje mi nečitelnej pohled.

„Proč se mě nebojíš?“ ptá se zamýšleně.

„Ale já se bojím. Jsi pěkně děsivá,“ ujišťuju ji, „jenže přesně to na mě platí. Totálně.“

Otevře pusku k odpovědi, ale to už se na příjezdovou cestu řítí rodinnej pick-up, ještě omlácenější než normálně. Z pravýho předního blatníku se loupe barva. Zadní dveře natřeli základovkou. Celej bok auta vypadá, jako by ho někdo objel klíčem. Obě poklice na kola na mojí straně jsou v tahu. Alice chce vstát, ale položím jí ruku na hladký, dohněda opálený rameno a vtlačím ji zpátky do lehátka. „Jdu tam.“

Zamžourá na mě s roztomile nakloněnou hlavou a promne si spodní ret bříškem prstu. Potom se znovu uvelebí a špitne: „Díky.“

Z auta vystoupí pan Garrett oblečený v něčem, co připomíná plážovou deku. Vypadá jako na drogách.

„Všechno v pohodě?“ houknu na osazenstvo auta tak trochu ze srandy, protože když otevřou zadní dveře, ozve se jen uširvoucí řev. Patsy, George i Harry mají vedrem zrudlé tvářičky a slušně se potí. Patsy má místo pusy jedno velký otevřený O a zoufale bulí. George má taky usazené oči, zatímco Harry se prostě tváří nakvašeně.

„Já nejsem malej,“ oznamuje mi.

„To je přece jasný, chlape,“ potvrdím mu, i když má na sobě plavky s prťavýma červenýma hasičskýmá helmama.

„Ona!“ píchne prstem směrem, kde tuším jeho matku, „nás odvezla z pláže!“

„Patsy musí spát, Harry, to přece víš. A vždycky si můžeš zaplavat v bazénu. A pokud budeš hodnej, zajdem po udílení jachtařských cen na zmrzlinu.“

„Bazény jsou pitomý,“ stěžuje si Harry. „Odešli jsme ještě předtím, než přijel zmrzlinář, mami. Má nanuky se Spidermanem.“ Šourá se nahoru po schodech na vyhublých nožkách s hněvivě ohnutýma zá-dama. Nakonec za sebou práskne síťovýma dveřma.

„Páni,“ vydechnu, „tejrání dětí.“

Paní Garrettová se rozesměje. „Jsem ta nejpodlejší matka na světě – mám to ze spolehlivejch zdrojů.“ Potom pohledem pohladí George a nakloní se ke mně. Do nosu mě zašimrá vůně kokosového opalovacího krému. Nejdřív si myslím, že chce asi čichem zkontrolovat, jestli ze mě netáhne chlast, protože jinak se ke mně dospělí většinou nepřibližují. Místo toho ale jen zašeptá: „Hlavně nemluv o asteroidech.“

Podobná témata mě většinou nenapadají, takže může být klidná.

Jenže George už s roztřesenými rameny svírá výtisk *Stoplusjedničky*. Do toho pořád vřeští Patsy, jako by ji na nože bral. Paní Garrettová

jen kouká z jednoho na druhého jako saniťák vyhodnocující, koho ošetřit nejdřív.

„Já se postarám o to vřeštidlo,“ nabídnu se. Paní Garrettová mi věnuje vděčný úsměv a rozepne Patsyinu sedačku, což je super, protože já o dětských sedačkách vím úplně houby.

Jakmile je malá venku, upře na mě očička a okamžitě přestane vrískat. Sice ještě pořád trochu škytá, ale natahuje ke mně ručičky.

„Malá,“ žvatlá. *Škyt, škyt, škyt.*

Vůbec nechápu, proč mě to dítě tak baští. Když ji zvednu, spokojeně mě upocenýma dlaněma popleskává po tvářích a ani jí nevadí, že už bych se zase potřeboval oholit.

„Malá, malá,“ mumlá dál zamilovaně a zubí se na mě špičatými řezáky jako vampíří batole.

Paní Garrettová se usměje. Vezme si na klín George i s pokrčným časopisem a zaboří mu hlavu do svého ramene.

„Bude z tebe dobrej táta, Time. Někdy ve vzdálený budoucnosti.“

Abych zakryl pohnutí, nebo co mi to vlastně cloumá tělem, z mateřského poplácání po zádech, radši vybafnu: „Tak na to vezte jed. Zbouchnout nějakou holku! To by mi tak na seznamu mejch hříchů chybělo!“

Jakmile to vypustím z pusy, dojde mi, že jsem pěkej vůl. Paní Garrettová pořád vypadá mladě a to je jejímu nejstaršímu synovi dvaadvacet. Takže možná byla taky zbouchnutá brzo a musela se vdávat.

A vůbec. *Zbouchnutá?* Taková slova se před rodiči neříkají.

„Je fajn mít plán,“ řekne paní Garrettová, jako by se nechumelilo.

Potom odnese George do domu a nechá mě samotného s Patsy, která si o mě opře od slz ulepenou tvářičku. Alice zavírá oči, jako by

se chtěla od téhle scény co nejvíc odpoutat, když už nemůže rovnou vzít do zaječích.

„Malá,“ žvatlá znovu Patsy, než mi vlepí uslintanou pusou na rameno. Pátravě mě pozoruje přes dlouhé orosené řasy, a nakonec prone-se: „Cecík?“

„Promiň, holka, s tím ti nepomůžu.“

Raději ani nekoukám na Alici, která si znovu rozvázala šňůrky od bikin. Zívne, protáhne se a útlý pruh látky sklouzne o kousek níž. Žádný neopálený místa. Na chvílku zavřu oči.

Patsy mě bafne za ucho, jako by z něho teklo mlíko. Ale možná že jí to jako náhrada za *cecík* stačí. Copak já se vyznám v miminech? Nebo v batolatech, nebo jak se říká lidským mláďatům, když jim je rok a půl? Možná prostě jen potřebovala něco popadnout a bylo celkem jedno co. Já sám tohle znám nejlíp.

Kapitola pátá

ALICE

„Alice?“

„Tati?“

„Poznám tě podle krokusů,“ řekne.

„Crocsy, tati. Ty boty se jmenujou crocsy.“

„No tak jo. Pojď dál.“

Odhrnu naškrobený nemocniční závěs. I měsíc po nehodě mám potíže nasadit uklidňující výraz zdravotní sestry. Nikdy jsem totiž netušila, že ho budu potřebovat při komunikaci s tátou. Vypadá líp. Má lepší barvu, míň hadiček a modřiny začínají blednout, ale pohled na tátu na nemocničním lůžku mi pořád nedělá dobře. Předtím jsem ho nikdy nezažila v nečinnosti. Teď ale jen leží a jediný pohyb, který ruší jeho strnulost, je hlazení máminých vlasů. Máma spí vedle něho, schoulená na příliš malé posteli.

„Pšš,“ varuje mě táta, „je utahaná.“

To mi došlo i bez něj. Jednou rukou ho objímá kolem ramen a druhou kolem pasu.

„Ty taky, co?“ řekne sice trochu zpomaleně, ale stejně klidně, jako když odháněl moje dětské noční můry, poslouchal vyprávění o nespravedlivých učitelkách a Sofii McCadeové, která v osmé třídě rozšířila pomluvu, že jsem si přes léto nechala udělat silikony.

„Zrovna jsem se tě chtěla zeptat na to samý, tati.“

Táta si odfrkne: „Vždyť se celý den jen povaluju.“

„Máš zlomenou pánev a po embolce poškozený plíce. To není zrovna procházka růžovým sadem.“

Trochu poodhrne máminu hřívu, aby se mi mohl podívat přímo do očí. „Ale co je vlastně procházka růžovým sadem? Slyšel jsem o ní, ale nikdy jsem to nezažil.“

„To netuším, ale když ti sem donesu semínka, zasadiš je?“

„Pokud budeš sázet i ty... Můžem z toho udělat závody. No tak běž, sázkaři!“

„Proboha, jen to ne. Už ani hlášku z *Frajera Lukea*. Co s tím filmem všichni chlapi mají?“

„Prostě si jen myslíme, že máme kliku, Alice,“ odpoví táta a pěstí si natřese polštář.

„Už ani slovo,“ natáhnu se pro karty ukryté ve známé krabičce, která se povaluje hned vedle erární karafy na vodu, misky ve tvaru ledviny na plivání po čištění zubů, změti jednorázových kelímků na zapíjení prášků a role leukoplasti k převazům. Doma se to na tátově nočním stolku hemží chatrnými, ručně vyrobenými stojánky na propisky, hrnky a haldami sci-fi knížek. Všemmu vládne jeho fotka s mámou ještě ze střední. Máma má husté kudrnaté vlasy a on koženou bundu.

„Stejně bych neměl to srdce tě porazit,“ řekne táta s úsměvem, který se šíří od koutků očí po celé tváři. „A navíc mě dost zpomalujou všechny ty prášky proti bolesti. Byla bys ve výhodě.“

„Tvoje analgetika proti mému antitalentu?“

„No, zrovna jsem žádný nedostal, takže?“ Když se pokusí posunout na stranu postele, zbledne jako stěna, upře oči na strop, několikrát se zhluboka nadechne a zahýbe rty.

„Nádech, nádech, výýýýdech,“ zamumlám. Dýchání při porodu. V naší rodině to známe jako své boty.

„Nádech, zadržet, výdech pusou,“ řekne táta přiškrceně. „Pánbůh ví, že tohle bych měl umět.“

„A máma pořád tvrdí, že neumíš,“ snažím se usmát, ale nějak se mi to nedaří, a tak se radši zase soustředím na karty. Zamíchám poprvé, podruhé, potřetí. „Mám zavolat sestru?“

Natáhne se po balíčku a zamíchá je sám jednou rukou, jak to umí jen on.

„Jen pokud mi donese nějaký růže do sadu. Hele, stejně mě odsud za chvíli vyženou,“ vyhrkne najednou. „Není dostatek lůžek a já už tu hniju dost dlouho. Už mě opravili. Ani nevím, co mi tu chějí ještě vykládat.“

„A potom?“

„Pojezu domů,“ povzdychne si. „Nebo někam na rehabilitaci. To už je na nás.“ Zadívá se na mámu a usměje se přesně jako na té středoškolské fotce. Potom jí jemně zastrčí vyčuhující cedulku zpět za tričko. Máma se k němu ve spánku přitulí.

„Rehabilitaci pokryje naše smlouva s ďáblem,“ připomenou. Náš ďábel je sice vysoká blondatá konzervativní senátorka, ale fakta mluví jasně.

„Tak to nemůžeš brát, Alice,“ zavrtí hlavou a hned zase zkříví pusou bolesti.

Pořád mu není dobře, i když tvrdí, že mu to nevadí. Poslední stíny letního opálení blednou, linie jeho čelisti vystupuje o to jasněji a ramena tvoří jednu neproniknutelnou linii. Jako by za poslední čtyři týdny zestárnul o několik let. I když nám senátorka po Samanthě pořád posílá načančané saláty a gurmánské nákypy, nevyžehlí si to. Neumím jen tak slepě projet kolem reality jako ona.

„To Grace Reedová ti to provedla, tati. To ona nás zničila.“

„Podívej se na mě,“ zašeptá táta. Poslechnu ho a snažím se neucuknout pohledem, když moje oči zachytí vyholený kus hlavy, kde mu provrtali lebku, aby ulevili tlaku po úraze. Duff, Harry a George tomu prostě říkají „tátův divnej sestřih“.

„Nezničila nás, jen mě trochu potloukla. A k tomu mi kromě léčby zaplatí i rehabilitaci. To je skoro dobročinnost.“

„Žádná dobročinnost, tati. Jen spravedlnost.“

„Víš stejně dobře jako já, že je čas to pustit z hlavy, Alice. Vykašlat se na to a vrátit se domů. Potřebujete mě tam.“

Má pravdu. Já ho taky chci mít doma. Ze všeho nejvíc bych si přála, aby bylo všechno jako dřív. Abych zase přišla v noci domů – třeba z rande – a on seděl v křesle a obložený dětmi koukal na nějaký dokument na Discovery. Napůl vzhůru a napůl v říši snů by s ovladačem pevně v ruce řekl: „Víš, že Lindberghovo letadlo bylo jen z látky a lepidla? To je fakt úžasný, co ti lidi dokážou.“ Jenomže já jsem zdravotnice a umím číst jeho životní funkce i lékařské zprávy. Ať už lidé zvládnou cokoli, jejich tělo má své hranice.

„Sám víš nejlíp, co potřebujeme,“ řeknu nakonec, „a co musíš udělat.“

Táta sevře čelist.

Jak moc ho to asi bolí? Možná by přece jen měl brát ty prášky.

Rychle se zatvářím neutrálně a promnu si šiji rukou. Pokerový obličej.

To, v čem se jinak s mámou střídáme, dnes musím zvládnout sama. Udělala jsem snídani, zatímco máma měla ranní nevolnosti a domlouvala naši drobtině prohlídku u školního doktora. Odvezla jsem Duffa k očaři, ona vzala Andy k zubaři kvůli rovnátkům a nakonec

kluky na pláž. Potom jsme všichni společně zamířili na udílení jachtařských cen. Máma musela na záchodě utěšovat Andy, když jí Jade Whelan řekl něco pitomého, a potom jí koupila jogurtovou zmrzlinu, zatímco já jsem za ruku vlekla tři nejmenší do Zmrzlihradu na párek v rohlíku. Potom odsvištěli na Jaseův trénink. Nakonec máma odvezla děti domů a stavila se za tátou v nemocnici, kde okamžitě usnula. Já jsem zůstala doma, dokud všichni kromě Andy neusnuli, a potom taky zajela navštívit maroda. Cestou jsem se musela stavit ve Starbucks na velké kafe, abych taky hned neodpadla. A to jsem jen mámin ubohý pomocník. Ani si neumím představit, co všechno musí zastat táta.

„Pokud půjdeš z nemocnice rovnou domů, budeš muset tahat George a Patsy a zvedat je do auta. Kromě toho tě čeká rozvážení Harryho a Duffa na fotbal a Andy na plesy. Jase bude potřebovat pomoc v obchodě. Už si ani minutu neodpočineš, tati, a na to ještě nemáš sílu. Jen by se to zhoršilo. Pro všechny.“

Otře si čelo.

„Nemám poučovat já tebe, Alice?“ povzdychne si.

Máma se zavrtí ze spaní a položí si ruku, kterou ještě před chvílí objímala tátu kolem pasu, na břicho.

Tam, kde roste další mimino. Jo. Občas na to skoro zapomenu. Na ni. Na to malé.

Táta natáhne nezraněnou ruku, aby ji položil na tu máminu. On nezapomíná nikdy.

TIM

Opřu se o římsu a bradu si podložím zkříženýma rukama. Noc bez mráčku, jen ve vysoké trávě, kterou Garrettovi už dávno měli posekat, koncertují nějací hmyzáci. Možná cvrčci? Nebo cikády?

Když se člověk pořádně zaposlouchá, zaslechne i šumění řeky.

Když se ve tmě rozkukám, všimnu si jí.

Alice se opírá o kapotu Brouka a kouká nahoru. Na mě ne. Na oblohu. Úplněk a nebe jako vymetený. Hvězdy. Alicina černá, oblá silueta kontrastující s bílým autem. Noha na blatníku a měsíční světlo rozlité po ohnutém kolenu.

Ježíšikriste.

Koleno.

Ach Alice...

Kapitola šestá

TIM

Ráno vyskočím z postele tak rychle, div se mi mozek neroztříští o lebku. Kde to jsem? Znamý sžíravý pocit, ze kterého se mi točí hlava a pulzují spánky. Sakra.

Včera jsem se musel pořádně opít. Nebo tak něco.

Protože pokud ne, proč jsem tak dezorientovaný?

Teprve dvanáct holek ve dvanácti dost nefyziologických pozicích mi připomene, kde jsem se octnul. Setru si pot z čela, padnu naznak na gauč tvrdý jako skála, na kterým jsem včera usnul po intimní chvilce s Xboxem, a poslouchám ticho.

Nikdy mi nedošlo, jak zatraceně tichý je dům, ve kterém není ani živáčka.

Jakmile se vyškrábu na nohy, strhávám ze zdi jeden plakát za druhým, až na nich zbude jen bílá malba a já funím jak parní lokomotiva.

Běhání. Nechodí se Jase proběhnout, když nechce na nic myslet? Prohrabávám se krabicí ve snaze najít sportovní šortky, ale nějak se nedaří. Do ruky mi padnou jen ubohý šedivý trenýrky. Ani s teniskami nemám kliku, a tak na sebe nakonec natáhnu jen opraný plavky a zamírím na pláž. Někde jsem četl, že členové speciálních jednotek běhají bosky v písku. Je to větší záprah.

Zaběhnu si jen k molu, to můžou být tak dva kilometry. To by pro začátek stačilo, ne?

To rozhodně. Teda až na to, že dva kiláky jsou až nechutně moc. Molo se ještě schovává v dálce jako sladká fata morgána, ale já už lapám po dechu a nejradši bych sebou praštil do písku.

Je mi, sakra, sedmnáct, proboha živýho. V rozkvětu života a na vrcholu fyzických sil. Prožívám zlatý čas mládí, o kterém jednou budu vyprávět znuděným potomkům, ale jako vítr teda běhat neumím. Ani jako *vánek*. I Patsy by mě předběhla a po výkonu by se na rozdíl ode mě obešla bez kyslíkový bomby. Sesunu se na písek. Jakmile se dotknu země, převalím se na záda, zakryju si oči před ranním sluncem a nasávám vzduch, jako bych potahoval z cíga.

Musím přestat kouřit.

„Potřebuješ dýchání z úst do úst?“ ozve se nade mnou ženský hlas.

Sakra. Netušil jsem, že tu ještě někdo je, natož takhle blízko a hlavně... Alice. Jak dlouho tu na mě asi kouká? Sundám si ruku z očí.

A hele, další bikiny. Děkuju, Ježíšku! Jestli mám trapně zhynout, aspoň umřu šťastný. Tyhle jsou jako vystřižený z bondovky, tmavě zelený s limetkovým zipem uprostřed a páskem někde mezi linií pasu a vyrýsovanými boky. Z toho pohledu mi cuká v prstech, a tak radši rychle strčím ruce do kapes. „Rozhodně,“ zalapám po vzduchu. „Potřebuju resuscitovat. Teď hned.“

„Pokud zvládneš žvanit, nebudeš to potřebovat.“

Olíznu si suché rty. „Ale na triatlon to asi ještě není, co?“

Najednou udělá něco, co bych nikdy nečekal. Položí se na bok vedle mě, trochu se nakloní a usměje se stejně oble, jako je sama.

„Dobře, že máš aspoň tenisky,“ sklouzne pohledem k mým nohám. „Počkej, ani to ne? Kdo proboha chodí běhat bez bot?“ Na okamžik proplete prsty na nohou s mýma, pak se odtáhne, sklopí oči do písku a nakreslí mezi námi dlouhý klikyhák.

„Záleží na tom?“

„Trakce, zlatíčko,“ zazubí se.

„To je nějaký zdravotnickej pojem? Dělají to tak speciální jednotky. Aspoň jsem to slyšel.“

Čekám, že si ze mě začne dělat srandu, ale ona se jen skoro nezatelně usměje. Potom ještě kousek, tak málo, že to postřehne jen ten, kdo jí upřeně civí na rty, což já asi dělám... Nakonec řekne: „Sny o vojáccích bych možná odložila na dobu, až budeš mít lepší kondici.“

Na tohle by se dalo hodně vtipně odpovědět, jenže Alice se přisune blíž a voní tak, jak je asi cítit Havaj. Svěže, sladce, zemitě, jako slunce a moře dohromady, žhavě a horce. Zelenošedé oči s doteky zlaté...

„Hele, ty máš jen jeden důlek,“ řekne.

„A to je kosmetická vada? Kdysi jsem měl dva, ale jeden jsem ztratil po dost drsný pařbě.“

Žduchne do mě ramenem. „Ty si taky musíš utahovat ze všeho.“

„Protože je všechno k smíchu,“ snažím se narovnat, ale zase padám s frustrovaným vrčením naznak. „Pokud se na to podíváš ze správného úhlu.“

„A jak poznáš, že se koukáš správně?“ skloní se Alice, zatímco dál nerušeně kreslí kruhy do písku nebezpečně blízko mého břicha. Raní vzduch je průzračný a klidný. Ticho neruší ani vlny.

„Pokud je to k smíchu,“ zasípám, „tak na to koukáš dobře.“

„Hej, Aliceee!“ ozve se. Když zvednu hlavu, všimnu si Brada, Alicina libovýho kluka. Je to chlap jak hora s obrovskými rameny.

„Brade,“ vyskočí Alice na nohy a otrepe si písek z plavek. Halama ji poplácá po zadku a vrhne na mě pohled, který mě jasně varuje, abych mu nelezl do revíru.

Blbec.

„Jdeš pozdě, Brade. Time, Brad. Brade, Tim.“

„Čau Time.“ Brad, jednoslabičný muž. Udělaný jako ragbista, ale tvář má jako batole – červené, naducané tvářičky a očka jak korálky. Aby to trochu vyrovnal, nechal si na bradě vyrašit chabý strniště.

„Tak, Alinko,“ osloví Alici.

Alinko?

„Připravená?“

„Já už dlouho. To ty se někde couráš,“ řekne Alice ostře.

Dobře, holka!

Otočí se na mě, prohrábne si prsty hřívu a vysvětlí: „Trénuju na závody. Brad mi měří čas.“

„Takže ty běháš? Jak to, že jsem to nevěděl?“

Otevře pusku v údivu, že bych o ní měl vědět vůbec něco, ale potom zase sklopí hlavu a utáhne si pásek na bikinách, což okamžitě naláká můj pohled k jejímu břichu, pupíku a...

Radši se převalím na břicho.

Brad si odkašle a se založenýma rukama bojovně vystrčí bradu. Tak jo, neandertálče. Pochopil jsem.

„Nebudu vás zdržovat,“ řeknu nakonec. Alice si ho změří neroluštitelným pohledem, klekne si a skloní se ke mně. Ucítím její mátoový dech. „Příště si vem tenisky, jasný, Time?“

ALICE

Opírám se rukama o kolena a lapám po dechu po prvním sprintu. Do očí mi kape pot, a tak si odhrnu vlasy z čela ve snaze dostat za uši všechno, co se nevešlo do culíku.

Brad odšroubuje víčko lahve s vodou, podá mi ji a zadívá se mi pátravě do tváře. Potom řekne hlubokým hlasem: „Nechceš mi říct, co to mělo bejt?“ Palcem ukáže na Timovu siluetu v dálce, stále ještě zhroucenou na písku s hlavou opřenou o ruce.

„Myslíš Tima? To je nejlepší kámoš mladšího bráchy. Kecali jsme.“

Brad si promne bradu. „Nějak se mi to nechce líbit, Ali. Vážně je to všecko?“

Ještě si dvakrát loknu a umyju si tvář i ruce.

Tim vstává, zakrývá si oči a chvíli na nás kouká. Potom se vydá na druhý konec pláže. Nakonec se tam rozběhne ostrým sprintem. Žádné protažení, žádné rozeřtání. Prostě vyrazil jako střela. Ach jo.

„Ally?“

„Samozřejmě že to je všecko.“

Kapitola sedmá

ALICE

Samova sámoška už zažila spousty našich rodinných scén. Harry propadá hysterickým záchvatům u regálu s hračkama, George se nikdy nemůže rozhodnout, jakou zmrzlinu chce, Patsy se rychle unaví a vříská. Tentokrát ale vyvádím já.

„Myslím, že to prostě bereš moc vážně,“ říká Joel a zvedá dlaně v obranném gestu, které říká *Pozor! Přecitlivělá ženská!* Přesně tohle mě dovádí k šílenství.

Zamávám mu papíry před očima. „Stojí tu dva červené dvoucentimetrové pořadače. Červené. Dvoucentimetrové. Vždyť je to úplně jednoduchý! A ty mi přineseš dva modrý pětcentimetrový.“

„No a co?“ poškrábe se Joel na krku, zatímco pošilhává po holce, která opodál hází do vozíku obrovská balení flitrového lepidla.

„Na seznamu do školy stojí červený, takže koupíme červený. Pro- to ty seznamy někdo píše, aby si lidi koupili to, co mají.“

„Al, nemyslím si, že tolik záleží na školních potřebách. Děsíš Patsy. A mě taky.“

„Tím líp,“ štěknu.

Patsy do mě zapáchne naducaný prstíček: „Zlobivá!“ Nenávistně si mě měří z pozorovatelný na nákupním vozíku.

„Tebe děsit nechci, miláčku. Jen *tebe*, Joeli, protože asi potřebuješ trochu probrat. Nejsi doma. Aspoň ne pořád, a tak nevidíš, že je to u nás na...“

„Tak o tohle jde,“ opře se můj starší bratr o hradbu papírových ubrousků a nakloní roštěácky hlavu. „Že nejsem doma. A je to venku.“

„Ne,“ protestuju. „To je to poslední. Proč bych se taky starala o to, že ses sestěhoval s holkou a začínáš výcvik na policejní akademii, když u nás se nic neděje? Teda kromě toho, že je to tam jak po výbuchu bomby? No a co? To je přece vedlejší, ne?“

Joel si povzdychne a natáhne ruku po čokoládových sušenkách na regálu se vzorky. „Al, je mi dvaadvacet, dodělal jsem školu... Potřebuju se někam pohnout. S Gisele spolu už nějakou dobu chodíme a rád bych věděl, jestli se to bude vyvíjet dál. Nechci do smrti bydlet v bytě nad naší garáží, chápeš? To by asi nebylo úplně ono.“

„Odkdy se ty o takové věci staráš?“ neodpustím si, když se vzdálím z doslechu Patsy, která mě ještě pořád tahá nazlobeně za tričko.

„Možná od té doby, co jsem oslavil dvaadvacátý narozeniny v nemocnici, když tátu srazila senátorka? Miluju naši rodinu, Al, a udělal bych pro ni všechno. Dokonce i pro tebe. Ale to neznamená, že se můj život zastaví.“

Počítám, že Joelovi ušlo, že u nás se teda rozhodně nic *nezastavilo*, ale zrychlilo do šíleného tempa. Předtím jsem jen chodila sem tam na přednášku, pár hodin strávila na praxi na rehabilitaci, občas zaskočila vypomocť do obchodu, ale jinak jsem si užívala pláže, Brada a svého nejoblíbenějšího ročního období. Existoval jen písek, sůl a kornouty se zmrzlinou.

Teď máme září na krku i se školou, tréninky, mimoškolními aktivitami... A všechno nabere ještě větší obrátky. Navíc potrvá, než se táta

ze všeho vyliže. Máma je těhotná, Jase má rozvrh zaplácáný fotbalovými tréninky, Andy a Duff zkouškami s kapelou... Budeme si muset opatřit děvče na hlídání dětí. A co se týče mého vlastního života...

Zhluboka dýchej. Svěsím ramena, která se mi skoro dotýkají ušních boltců.

Joel hodí do vozíku obrovské balení sušených salámů. Popadnu je a položím zpět na polici. „Víš vůbec, co v tom všecko je?“

„Ty prostě Gisele nemáš ráda, že jo?“

„Naopak, Gisele je celkem fajn.“

Ve skutečnosti ji opravdu nesnáším. Když k nám přišla naposled, pumpoval jí Joel kolo, zatímco ona jen stála jako modelka v proužkovaných modrobílých šatech a červeném šátku a třepotala rukama. Radši ale držím jazyk za zuby. Joel se k ní stěhuje, což se pro jejich vztah rovná polibku smrti.

„No jasně. Tys to s Bradem ale taky nevyhrála, víš?“ podá Joel Patsy čokoládovou sušenku, kterou si naše roztomilá sestřička okamžitě rozmaže po obličejí, vetře do vlasů a naplácá na růžové tričko.

„Taky ho brzo pošlu k vodě,“ zamumlám, když listuju seznamem školních potřeb a v duchu si odškrtávám položky. Harry potřebuje pastelky a gumu, Duff už má skoro všechno, až na materiál na model sluneční soustavy. Andy si snad ve čtrnácti dokáže nakoupit sama, nebo ne? „Randění zabere hrozně moc času.“ V kapse mi zavrání mobil, jako by chtěl potvrdit mé obavy. Když ho vylovím, vykoukne na mě další Bradovo selfíčko z tělocvičny.

„Alice,“ osloví mě Joel, zatímco hodnotí další kolemjdoucí děvče. (Gisele, máš to spočtený!) „Jenže randění by tě zaměstnávat mělo. Rozhodně víc než tohle,“ dokončí brácha myšlenku při pohledu na seznam školních potřeb.

„Tak malým dětem by se čokoláda dávat neměla,“ zabručí nakvašeně se tvářící ženština s vlastním potomkem přivázaným v jednom z těch podivných šátků.

„Nikdo se vás o radu neprosil,“ štěknu. Když se její obočí setkají v nepřátelském výrazu, vytasí na ni Joel jeden ze svých nejzářivějších úsměvů a odtáhne mě za loket.

„Ale děkujeme vám. Kdo by to byl řekl? Ještě jednou díky.“

Ženská si v ten moment uhladí košili, a dokonce se *usměje*.

Vážně.

Když přijdu domů, na schodech sedí Brad a zamračeně píše ese- mesku. Počítám, že mně. „Alinko!“ vyskočí na nohy, aby mě objal.

Joel povytáhne pobaveně obočí a zamumlá: „Jedu za tátou.“ Po- tom se vytratí, aniž by mi pomohl s nákupem.

V kuchyni do sebe Jase láduje obrovskou porci kuřete s rýží. Po- dle upoceného čela a čerstvých skvrn od trávy na dresu soudím, že zrovna přišel z tréninku. Vedle se opírá o linku Tim, jako by k nám odjakživa patřil, a bagruje něco horkého s rozpuštěným sýrem. Duff, Harry a George se cpou borůvkovým koláčem s rozteklou vanilkovou zmrzlinou. Špinavé nádoby po celé kuchyni, která i tak zavání zpoce- nýma nohama a pubertálními kluky.

A... zase Tim.

Klidný a zabydlený v našem domě jen v plavkách, které měl na sobě už dnes ráno, a tričkem Hodgeských hrdinů, našeho basebal- lového týmu, které je i jemu trochu těsné. Zazubí se na mě i s tím svým důlkem.

Příšerně přehřátý a uhoněný. Vsadím se, že se ten kluk dneska ještě nespřchoval, a holil se taky dost mizerně, když se pořezal na bra-

dě. Další člověk pod naší střechou, který potřebuje matku, děvečku a šéfovou.

Postavím Patsy na zem, popadnu její princeznovsky růžový hrníček, naliju do něho mléko, našroubuju víčko a vrazím to všechno rovnou Timovi do ruky. „Zpomal, kámo. Nemám chuť tě vozit do nemocnice s popáleným jazykem.“

Tim si vzdorovitě ukousne rozpáleného sýra. A znovu. Nakonec ale přece jen zvedne k ústům plastový hrníček, zasalutuje a s vážným výrazem ho vypije do dna.

„Koláč,“ zaraduje se Brad, „ten miluju.“ Odsune od stolu židli, otočí ji, obkročmo se posadí a poručí: „Ukroj mi taky. A pěkně velké kousek, Alosaure.“

George nakrčí nosík. „Alosauři byli jedni z největších dinosaurů vůbec. Žrali stegosauř. Alice není moc velká, a navíc je vegetariánka.“

Proč si vlastně Brad ten mizernej koláč neukrojí sám?

„Jdi si ukrojit sám,“ vyslovuje Tim nahlas to, co já si jen myslím, mezi sousty ďábelského sýra.

„Hej, Alice? Joel už se z garáže vystěhoval úplně, že jo? Nebude se pro nic vracet?“ ptá se Jase, zatímco si nalévá do obrovské sklenice mléko, hned do sebe dobrou polovinu kopne a pak ji zase doplní. Konečně jsme nakoupili, ale při tomhle tempu budeme moct jet na nákup zítra znovu.

„Naštěstí už je pryč,“ vydechnu.

„Super,“ řekne Jase. „Slíbil jsem Timovi, že může být jeho. Včera se nastěhoval.“

„Už mi neutečeš,“ zubí se radostně Tim.

„Tý jo, Alice! Ty jsi červená jak rak!“ diví se George hlasitě.

„Al,“ začne Jase, ale rychle se odmlčí.

Tim se na mě letmo podívá, seskočí z linky a natáhne ruce. „Páni. Co jsem sakra proved?“

Dlaní zastavím příval slov. „Už ani muk. V Broukovi je nákup a školní potřeby. Ujmi se jich.“ Potom odtáhnu Brada pryč.

TIM

„Zase jsem to podělal, co?“ ptám se Jase, když za Alicí a Bradem zapadnou dveře.

Jase si jen promne obličej ve všeříkajícím gestu. „Promluvím s ní.“

„Počkej, ona se tam chtěla... stěhovat? S tím klukem? S tím natvrdlým koláčožroutem? Kolik mu vůbec je? Pět?“

„Alice se mi o tom nikdy nezmínila, Time,“ zvedne si Jase k puse vidličku s kusem kuřete, a zase ji spustí.

George filozoficky dodá: „Koláč je dobrej. Teda až na ten, na kterej chodí Mikuláš s čertem. Mik, miku, mik, miku, Mikuláš,“ začne kvílet George vysokým hláskem, ze kterého se mi ježí všechny chlupy. „Já bych nikdy nejed něco, co baští čerti,“ otře se.

„Jenže čerti nic nebaští, protože ti jsou v pekle a tam choděj jen mrtví,“ prská pusou plnou drobků Harry.

George vykulí oči. „Fakt?“ klouže pohledem mezi mnou a Jasem. „Mrtví?“

„Ani náhodou,“ řekne Jase odmítavě, „protože...“ Na chvíli zaváhá a George natahuje.

„Protože do pekla nechoděj mrtví, ale jen... jen *zlobiví*. A ti pak dávají pozor...“ zaseknu se.

„Na kotle,“ dokončí Jase. „Všechno jasný, brácha? To proto jim vyhládne a musí si dát koláč.“

George posmutněle kývne. „Takže jsou utahaný jako táta, když přijde z práce, a dostanou za to něco sladkýho?“

„Přesně tak,“ souhlasím. „dostanou něco dobrýho...“

„Jako peče mamka,“ září George, jako by mu všechno najednou dávalo smysl.

„Ale proč se do toho plete Mikuláš? Svatej a v pekle?“ protestuje Harry.

„I svatí musej jíst,“ pokrčí rameny Duff, jako by se nechumelilo.

Celá historka s koláčem se nám začíná dost vymykat, ale George už našťestí vyptávání omrzelo. „Jdu si najít borůvky tady z toho koláče v atlasu rostlin, jo? Kouknu se, jestli se daj pěstovat i doma v květináči,“ sesune se ze židle a odkluše s Harrym v patách.

„Dobrá práce, Duffy,“ pochválí bráchu Jase. „Díky, že ses do toho vložil.“

„Taková blbost,“ přizná Duff, když vcucne poslední drobky. „*Svatí musej jíst?* Ale fajn, zkusil jsem to. Člověk nikdy neví, co George vyděsí.“

„Pekelníci u stolu s koláčem? Z toho bych měl noční můry i já,“ otřesu se.

Z čertů a pak ještě z představy, co asi Alice zrovna dělá s tím nekňubou Bradem.

ALICE

„Fakt tam musíme?“

Brad je sice chlap jako hora, ale když ho táhnu po obchodech, kňourá jako moji malí bráchové.

„Jo,“ odtuším.

Váhavě se proplétá provozem, jako kdyby zpomaleně hrál jednu ze svých nablých videoher. Nejdřív šnečí tempo a potom dup

na plyn. Za oknem se mi ale nemíhají javory kolem cesty, ale byt nad garáží, který jsem si chtěla zařídit podle sebe.

Nejdřív bych vynosila všechny Joelův odpornej nábytek na půdu. Z ní bych naopak dovezla do sklepa měděnou postel po pratetě Alici i její obrovskou skříň, ve které jsme s Jaseem jako děti hledali Narnii. Zdi bych natřela na tmavě oranžovou, odstín říjnové oblohy. Tak se jmenuje ta barva, kterou jsme minulý týden dostali do Garrettova železářství. Všecko je lepší než ta ušmudlaná bílá, která tam vládne teď, nebo „svatební růžová“ na zdech pokoje, který sdílím s Andy.

A v časopise jsem nedávno zahlídla nebesa nad postel z tylu... K tomu bych si ještě za nekřesťanský peníze dokoupila skoro průsvitné saténové povlečení, stereo reproduktory na iPod a nakonec poličky na knížky, kam bych schovávala všechno kromě učebnic. Pod ně bych naházela naducané sedací polštáře a...

„Jedem, Alinko. Nejdřív se stavíme na pizzu a potom mě můžeš rozsekat ve Slizkým sumu, co ty na to?“ štouchne mě loktem Brad a já se na něho usměju, jak nejsladčeji umím.

„Mizerná pizza a přiblblý videohry? Takhle si pěkněj večer vážně nepředstavuju.“

Teď kňourám jako děcko já sama. Zabořím nehty do dlaně a opřu si nohy o palubní desku. *Nech to být. Je to jen byt.* Místo jen pro mě, které jsem nikdy neměla a brzy zase mít nebudu, protože pokud se dostanu na vyšší zdravotní – když mi to situace doma dovolí – pár let si pobudu na koleji a...

Nádech. A ještě jednou.

Brad mi položí ruku na krk. „Jsi pěkně napružená, Al. Přestaň s tím podivným dýcháním, nebo mě fakt začneš děsit. Co takhle zajet ke mně? Pošlu Wallyho pro slušnou pizzu, třeba až k Ilariovi, jestli

budeš chtít. Tak budeme mít minimálně hodinku a půl jen pro sebe. Mohl bych tě trochu... uvolnit," stiskne mi rameno s úsměvem plným očekávání. S Bradem to je jednoduché. Žádné výkyvy nálad. Všechno v jednom rytmu jako uklidňující muzika v čekárně u zubaře.

„Ha! Vidím úsměv! To znamená, že chceš, je to tak? Jedem domů. Pokud budeš chtít, vykopnu Walstera klidně na celou noc. S tím bytem je to blbý, celkem by se mi trocha soukromí líbila, ale já mám přece taky bejvák.“

Bradův „bejvák“ je tříposchodový dům ve White Bay. Jeho rodiče bydlí v prvních dvou patrech, Brad s Wallym ve sklepě a jejich babička, která mi zcela jistě neřekne jinak než „ta poběhlice“, sídlí pod střechem.

Když zprava s loktem na klaksonu předjíždí auto s obytným přívěsem, stiskne mi natěšeně koleno.

Povzdychnu si.

„Mám to brát jako ano? Nebud' labuť, Aloušku, můžem si dát třeba horkou sprchu nebo tak něco. Táta spravil bojler.“

„Co takhle skočit do baseballové klece? Potřebuju si do něčeho třísknout.“

„Tak fajn. Když tě to potěší...“

Brad je prostě klidas, což je super, když se kolem všechno hroutí. Teď si jen tak pobroukává u rádia společně s reklamou na okružní plavby. Klidný a vyrovnaný Brad je jako skála, o kterou se člověk může opřít. I když trochu... natvrdlá.

A ten byt nad garáží? Toho se jen tak bez boje nevzdám.

Kapitola osmá

TIM

„Ty klepeš, ségra? Odkdy?“ Za dveřmi stojí Nan. Na jedné ruce balancuje s ručníky a prostěradly a druhou natahuje, aby znovu zaklepala.

„Přece odjakživa,“ pleskne mě volnou rukou po nose. „Já totiž na rozdíl od tebe respektuju soukromí a bez klepání nikam nelezu, natož abych četla cizí deníky jako *někdo*,“ věnuje mi významný pohled.

Špičkou boty lehce šťouchnu do dveří. „Pojď dovnitř, ať mi tam ty prostěradla nezmoknou. Počítám teda, že jsou pro mě a ty tu jen neděláš roznos prádla. A ten deník? Panebože, jednou jedinkrát jsem do něj nakouk. Bylo to před čtyřma rokama! A nemoh jsem spát. Když jsem se začel, okamžitě se mi začaly klížit víčka. *Milý deničku*,“ spustím cukrově, ale radši rychle sklapnu. Zase se chovám jak pitomec.

Pokud chcete slyšet pravdu, tak mi ta četba tehdy skoro zlomila srdce, protože ten deník se jen hemžil Naninými dopisy pánubohu. Víím, že ten nápad okopírovala z knížky Judy Blumeový, protože v tý době ji totálně žrala, a já ji jednou asi v deseti taky vzal omylem do ruky, protože mi někdo nabulíkoval, že je celá o kozách. A taky že

byla, ale ne tak, jak jsem doufal. Kdo stojí o holčičí výlevy? Tak nebo tak, to, co napsala Nan, se četlo dost smutně. Pořád jen prosila boha, jako by to byl Ježíšek nebo dobrá víla, aby jí poslal dobrý známky, rodiče, který by na ni byli pořád pyšní, trochu miň zkaženého bráchu a věčnou lásku Marka Winthropa navěky věků, amen.

Nan mi hodí ložní prádlo i s ručníky na sedací pytel s logem Sox, rozhlídne se kolem, stáhne si větrovku a nakrčí nos. „Odkdy se zajímáš o sport, co? A ty činky tam? Odkud to vůbec máš?“

„Vykrad jsem Hervis. Co je ti vůbec po tom? A kdo tě sem poslal s tím prádlem?“

„Máma chtěla, abych ti ho přinesla a...“ Najednou zmlkne, jako by oněměla.

„Dohlídla na mě, co? Přesvědčila se, že nedělám blbosti.“

„A děláš?“ štěkne ostře. „Máš zase nějaký průser?“

„Coo? Všechno běží jako obyčejně. Proč?“

„Pořád ti volá nějaká holka. Nebo ženská. A ptá se na tebe. Dlužíš někomu? Já... já vím, co ti táta řek. Jestli potřebuješ peníze, mám...“

„Nan, holka, jsem v pohodě. Kromě spousty omluv nikomu nic nevisím. Nestresuj se, to by se ti promítlo do průměru.“

Nan zrudne jako rajče a vyhrkne: „Já... zrovna vyplňuju přihlášky na vysokou. Teda začínám. Možná mě vezmou hned a já nebudu muset celej rok vyšilovat. A...“

„Nano...“

„Ty k tomu přijdeš jako slepej k houslím, ale víš, jak špatně se soustředím já?“ zeptá se roztřeseně. Mrká jako o závod a se svěšenými rameny na mě kouká jako zmoklý pes.

Zavrtím hlavou. „Prostě ne. Jasný? Žádný potíže nemám.“

Na chvíli nahodí bezvýrazný obličej, ale potom se klidně zeptá:
„Tak jo. A kde tady spíš?“

Ukážu na dveře do ložnice. „Jen pojď klidně dál. Všechny opilý nahatý holky jsem uklidil do sprchy.“

„Ty jsi tak pitomej! Myslela jsem, že bych ti třeba ustlala, protože ty to stejně neumíš. Můžu tě to naučit, jestli chceš...“

„A pak mi z toho dáš písemku? V klidu, napsal bych ji levou zadní. Padám do sprchy.“

„Tak jo,“ pokrčí rameny. „A bacha na ty nahatý holky, říká se, že bejvaj kluzký.“

Srdečně se rozesměju. Sice mi občas leze na nervy, ale já se k ní chovám jako pabl bětšinu času a ona mě stejně má ráda. Když jsem začal blbnout, stala se z ní posedlá snaživka. Jak já bych si přál, aby existovala odvykačka na perfekcionismus! Okamžitě bych ji tam do-táhl.

Teď se na mě blaženě usmívá, protože jsem se zasmál jejímu vti-pu – a ona by chtěla být „stejně legrační jako Tim, protože lidi mají takové osoby v oblibě, a tak by ji třeba i Mark Winthrop mohl...“

Milovat.

„Nano, je ti jasný,“ těžce polknu, „že už ti nemůžu pomáhat s těma věcmi do školy?“

Kývne s očima upřenýma na sedací pytel. „No, Time, táta říkal, že mi dá i tvoje peníze na školu, abych mohla na Kolumbijskou, protože ty...“ Odmlčí se. Vidím jí na tváři, jak jí to šrotuje v makovici. Hledá ty správný slova. *Protože ty...*

Seš horkej kandidát na břídila.

Zklameš.

Všechny a ve všem.

ALICE

A zase je tu. Jeho stříbrná střecha se mokře třpytí pod falešnou populární lampou Schmidtových. Auto se zastaví až na konci bloku, stejně jako třikrát od doby, kdy mě tu Brad vysadil. Potom zapne blinkr, i když na naší ulici není ani živáčka. Nervózně se sunu po schodech s rukama založenýma na hrudníku, abych se chránila před vlhkým větrem od řeky.

Upřu oči na tmavá okna bytu nad garáží, za kterými se mihne Timova vyčouhlá silueta a hned za ní jiná, menší, ladnější. Holka s cuklíkem živě rozhazuje rukama.

Zatímco je sleduju, zaparkuje to podivné auto dost nešikovně u nás na příjezdové cestě a vklíní se mezi mého Brouka a Timovu jettu.

Reflektory zhasnou.

Tak dost. Kdo může parkovat takhle divně? A kdo si předtím objede celou ulici? Za kouřovými skly není nic vidět.

Dealeři?

Možná že si náš nový nájemník vzal svou pochybnou minulost s sebou.

Nebo si najal lehkou holku, aby rozproudila večírek.

Přikradu se až k autu a ostře zaklepu na okno.

Teprve pak mi dojde, jakou jsem zrovna provedla blbost. Nemám u sebe zbraň. Dokonce ani slzák. Pokud se tedy neznámý vetřelec nezalekne Harryho světelného meče s fosforeskujícími detaily, který se válí kousek odtud v trávě.

Auto se zase rozsvítí, okno s tichým hučením sjede dolů a já se dívám do tváře holce stejně staré jako já, nebo ještě mladší, s dlouhými hnědými vlasy a modrýma očima za lesem hustých řas, doširoka otevřenýma i v oslepujícím světle reflektorů.

„Hledáš někoho?“

Při zvuku mého hlasu sebou trochu cukne. Ruce s oprýskaným růžovým lakem svírají volant v předpisové pozici.

„Jo. Teda ne. Vlastně... Já,“ koktá ta holka. „Já, já...“

„Ztratila ses?“

Roztřeseně se pousměje a nakonec řekne: „Jo, přesně tak. Pro-miň, já už se odsud nějak vymotám.“ Potom zase vytáhne okýnko a vycouvá tak pomalu, jak sem vjela.

Kapitola devátá

ALICE

„Jdu dovnitř, musíme si promluvit,“ varuju už přes pootevřené dveře.

Tim na mě nechápavě zamžourá, trochu ucouvne a potom se mi pátravě podívá přes rameno, jako by čekal trestnou výpravu.

„Nejděsivější věta ve vesmíru,“ zašeptá. Na sobě má pruhované kalhoty od pyžama, v jedné ruce zubní kartáček a v druhé pastu.

„Pusť mě dovnitř,“ zopakuju hlasitěji.

„A nepustím a nepustím, jako že mi na bradičce rostou štětiny!“
Očima hltá moje deštěm navlhlé tričko. „A ehm... pěkně se ti zvedá hrud. To asi houkneš a foukneš a smeteš mou chaloupku?“

„Chci dovnitř, Time. Hned teď.“ Nejsem tu od toho, abych se nechala odzbrojit jeho vtípky.

Za mohutného mávání pastou a kartáčkem mě přece jen pouští do bytu. Obejdu ho a mířím rovnou do obývacího. Mého obývacího, který už si označkoval jako chlapské teritorium. Otevřená miska s cereáliemi se povaluje na lince vedle krabice s džusem a ošoupané kožené peněženky s hrstí pomačkaných bankovek. Ve dřezu se vrší nádobí a vedle televize vede celá spleť drátů až k Xboxu a iPodu.

Na sedacím pytlí leží levandulová větrovka.

„Tak zaprvé – kde je ta holka?“

Nikdy jsem Tima neviděla tak nechápatého. Snad jen když byl úplně namol. Už zase idiotsky pomrkává. „Ehm, myslíš...? Jaká holka?“

„Ty jich tu máš víc? Hele, tohle mi nemůžeš udělat. Je mi líto, že sis tu plánoval udělat šmajchlkabinet nebo co já vím, a taky mě nezajímá, kolik jsi za to Jaseovi slíbil. Neměl právo o tom rozhodovat a jen tak ti přenechat byt.“

Tim hodí kartáček i s pastou na poličku, sáhne po krabičce marlborek, vytáhne zapalovač, klepne na krabičku, aby z ní osvobodil cigaretu, a zapálí si. To všechno stihne během dvou vteřin.

Zamračím se. Ten kluk mi kouří v bytě.

„Promiň, mám vychování řeznickýho psa. Dáš si taky?“ zamumlá s cigaretou uvězněnou mezi rty.

V tu chvíli se rozletí dveře ložnice a z nich vyjde...

Nan. Timova sestra, nervózní jako prvačka.

„Tak jo,“ řekne, zatímco si nervózně natáčí na prst pramen vlasů a natahuje se po vypínači. „Ujistím mámu, že jsem splnila úkol. Myslíš, že čekala, že tě i uložím? Zapomněla jsem ti přinést medvídka Pierra, ale ještě pro něj můžu skočit.“ Když mě uvidí, zůstane stát jako přikovaná. „Ehm... ahoj Alice.“

„Ahoj Nan,“ usměju se na ni krátce, ale upřímně, což mi váhavě oplatí. Trochu mi připomíná jedno z Jaseových zvířat, ke kterým se původní majitel nechoval dobře.

„Ukládat mě nemusíš,“ řekne Tim, „už tak je to od ní hezký, že mi poslala všechno to prádlo. Že děkuju. Ale radši jí to neříkej, až bude doma táta, protože toho by potěšilo, kdybych spal někde na ulici přikrytej novinama.“

Nan si začne okusovat nehet na malíčku tak divoce, že se mi samým soucitem div nerozkrvácí vlastní prst. Pátravě mě pozoruje se

zamyšlenou vráskou mezi očima, kterou má i její brácha, potom popadne větrovku, podívá se na nás a stojí jako solný sloup, než ji Tim něžně vystrká za dveře.

„Můžeš si zaškrtnout dobrej skutek, ale teď radši mazej. Alice nestojí o svědky vraždy.“

Když Nan zmizí, pokyne mi Tim gestem, abych to *konečně vysypala*. Než ze sebe stačím něco vypravit, spustí sám. „Chceš, abych vypad, co, Alice? Nějak se nám to šíří. Nejdřív mě vykopnou ze školy, potom z práce, nakonec z domu... Mám pokračovat? Můžu si ten seznam dát na lednici.“

Ani stopy po rozverném flirtování. Jen tvrdý sarkasmus, který bolí jako žduchanec do žeber. Od té doby, co přestal pít, jsem ho takhle mluvit neslyšela. Potom si mě měří od hlavy až k zatnutým pěstem. Nakonec sklouzne očima zase k mé tváři.

Odvrátí se. „Sakra. Je mi to fakt líto, Alice. Chtěl jsem se přestěhovat ke Connellovi, ale ten zase začal chlastat, takže to nebyl dobrej nápad. Jase říkal, že... Netušil jsem, že ses sem chtěla nastěhovat ty. Mělo mě to napadnout. Ale nedělej si hlavu, spakuju se rychlostí blesku.“ Usměje se na mě jako naši kluci, když si rozbijou koleno a chtějí mě ujistit, že jsou v pořádku. *Hele, vůbec to nebolí.*

Potom posbírá pár pomačkaných bankovek, strčí si je zpátky do peněženky a soustředí se na to víc, než je nutné.

„Kam půjdeš? Zpátky k vašim?“

„Nestarej se, krasavice.“

Prohlídnu si jeho tvář, ale to, co z ní vidím, mi neřekne vůbec nic. Když skončí s peněženkou, chce si ji zasunout do kapsy od kalhot, ale chvíli mu nedojde, že má na sobě ještě pyžamo.

„Počkej. Proč jsi vlastně tady, Time?“

Pokrčí rameny, obejde mě, zvedne ze země prázdnou krabici a hodí do ní nejdřív peněženku a potom mikinu a ponožky. Asi usoudil, že jsem ho teď v noci vyhodila na ulici, kde fouká a prší.

Jenže ani já nejsem tak krutá.

Teprve teď mi to dojde. Pravda mi přistane přímo v obličeji jako dobře mířená facka.

Na seznamu těch, kteří Tima nechtějí, stojí i jeho rodiče. Vlastní máma s tátou ho vyhodili z domu.

Když se na mě Tim podívá, najednou nečekaně zrudne a obejmě se rukama. „Co?“

„Jak,“ nakousnu větu, jenže mě vůbec nenapadá, jak ji dokončit. „To je jedno. Teď ti udělám čaj a pak mi řekneš, co se vlastně stalo,“ říkám nakonec.

„Nebo co? Třeba se mi další varianty budou líbit víc. Co takhle výprask? Vodní mučení? Můžu skočit pustit sprchu.“

Ke svému překvapení objevím čaj, ale varná konvice tu samozřejmě chybí. Napustím vodu do hrnce a tiše doufám, že tu najdu aspoň hrnky. No jo, tady leží. Ošklivé, černožluté s logem fitka. Typický Joel. Mrknu do lednice, jestli je tam mlíko. Přitom si všimnu seznamu pověšeného na dvířkách. Je dlouhý a vyvedený ve všech možných variantách neupravených klučičích klikyháků.

Tim Mason: horký kandidát na...

Transplantaci jater.

Vítěze soutěže v hledání domácího baru poslepu.

Dalšího cvoka, kterej napálí autem do domu.

Zůstanu na tom seznamu viset pohledem.

„Najdi cukr,“ řeknu Timovi, „a pak mi řekneš zbytek.“

„Pochybuju, že tady nějaký je,“ odpoví, „ale vidím, že odpor je marnej. A jinak o nic nejde... To víš, naši... Teda hlavně táta. Když jsem s tím praštil u senátorky, byla to poslední kapka. To víš, stará rodinná přítelkyně, blablaba. Prostě se mnou skončil a já dostal kopačky. K nedělnímu obědu se už nemusím vracet, což je vlastně docela potěšující. Mám čtyři měsíce na to, abych všechno napravil, jinak mě vyškrtnou z fondu na univerzitu a vykážou od rodinného stolu. Konec příběhu.“

Sevre se mi žaludek. „To přece nemohl myslet vážně, ne? Přece jenom je to pořád tvůj táta...“

Tim si prohlíží prsty, jako by v nich ještě čekal cigaretu. „S tátou se nežertuje.“ Nasadí hrubý hlas a pokračuje: „*Je čas dozrát v muže, Time*. Možná jsem si měl ve smlouvě se starou Gracie přečíst i to, co stálo pod čarou malým písmem. Asi bych se dověděl, že když od ní zdrhnu, skončím tady.“ Jedním máchnutím palce obsáhne celý byt nad garáží. „Zatím ale aspoň platí pojištění na auto a nezarázil mi kapesný.“ Usměje se přes sevřené rty, ne široce a rozverně jako jiný. „Pro něho hraje snad jen to, že mi na cestu nabídl panáka skotský.“

Zhluboka se nadechnu. Tim znovu zčervená, pročísne si vlasy rukou, ale moc to nepomůže, protože jeho neposlušná hříva si stejně dělá, co chce. Znovu se pustím do útroby skřínky v naději, že tam přece jen objevím cukr, ale tolik štěstí dneska nemám. „Budem se muset obejít bez cukru.“

Kývne. „Stejně ti pořád říkám, že jsi sama sladká dost.“

„Kecy. Posuň se trochu. Nerada bych tě při nalívání opařila.“

Naplním vařící tekutinou nejdřív jeden hrnek, potom druhý. Nakonec kývnu bradou směrem ke gauči a dodám: „Povídej dál.“

„I když mi jako esesačka u výsledku připadáš neuvěřitelně sexy, nemám, co bych k tomu řek. Stejně je to jen otázka času, než se zase objeví potíže. Pokud se za mě táta stydí jen kvůli tomu, že jsem praštil s poskakováním kolem senátorky Reedové, jsem zvědavěj, co bude dělat, až sebou kecnu někde na schody s kelímkem.“ Tim se natáhne na gauč, ale hrnku se ani nedotkne. „Nemůžeme si pokecat o něčem jiným? Třeba o tobě a tvój nekonečný sbírce bikin? O neopálených místech? Všiml jsem si, že vlastně žádný nemáš. Nechceš se mi pochlubit?“

Donesu oba hrnky z kuchyně k pohovce a jeden položím přímo před Tima.

„Hele, klidně zůstaň. Teda... já si klidně počkám. Je to fér. Jase stejně nevěděl, že ten byt chci já. Čtyři měsíce utečou jako voda. Můžeš tu zatím zůstat a pak...“ Odmlčím se.

Pak co?

Utrápené šedivé oči dlouho sledují můj obličej. Nakonec Tim s povzdechem zakroučí hlavou. „Ale ne. Najdu si něco jinýho. Ty si ten byt zasloužíš.“

Jako by domov bylo něco, co si člověk už v sedmnácti musí zasloužit.

Je ještě dítě. Ne muž. A kdy se z jednoho stane druhé, se nedá jen tak určit lhůtou. Tim na mě zírá se sevřenou čelistí a bojovně vystrčenou bradou. Dobře ten výraz znám. *Však já už se nějak protluču, nestarej se. Za chvíli jsem v trapu. Tady není na co koukat. Prostě žádnéj problém.* Vzpomenu si na pokračování seznamu na lednici:

Tim Mason: horký kandidát...

Na to zapomenout vlastní jméno ještě dřív, než ho zapomeneme my.

Vyměnit nejžhavější holku za nejledovější pivo.

Mít solidní funus ještě před pátým třídním srazem.

Neřid' se tím seznamem, Time. Byla by tě vážně škoda. „Já to ale myslím vážně,“ řeknu nahlas. „Zůstaň.“

Ticho.

„Já tě tady chci,“ dodám červená jako rak. Trochu se posune a já najednou ostře vnímám mýdlovou vůni jeho kůže, teplo jeho těla, živoucí duši v něm.

„Prosím, neodcházej.“

Moje slova padnou do ticha, ale něco neviditelného se změní. Tim se narovná a utiší. Nesedí už ale strnule, jen... bděle.

„Tak jo. Tak já tu teda zůstanu,“ řekne tiše, „protože jsi mě tak pěkně poprosila.“

„No, pokud tady chceš bydlet, musíš hrát podle pravidel.“

„To vždycky,“ odpoví Tim okamžitě, „ale je vždycky lepší, když jsou ty pravidla jasný.“

A visí na lednici? Nahlas ale raději nic neřeknu.

„Ne, že bych se vždycky všema řídil, ale...“

„Ty cigára musí zmizet,“ poručím. „Pokud si vypálíš byt, nebudeš mít kam jít, a kdyby to tu náhodou přece jen všechno připadlo mně, nerada bych, aby mi domov smrděl jako pajzl.“

Zvedne se z gauče, protáhne se kolem mě, hodí marlbora do koše pod dřezem, sáček na smetí zaváže na uzel a odnese ke dveřím. Potom sebou znovu plácne na gauč a proplete si ruce za hlavou.

„Tak sorry, no. Snažím se toho nechat. Už jsem se zbavil celého kartonu, ale pak jsem podlehl chvilkovému puzení a koupil si krabku. Snažím se to držet na uzdě, protože mý impulzivní momenty většinou nevěstí nic dobrého.“

Očima mi těká mezi rty a očima.

Venku lije jako z konve, šňůry vody bičují okenní tabulky a vítr téměř nepřetržitě skučí. Tady vevnitř je teplo. Možná skoro přetopeno.

I když mu tady diktuju podmínky, Tim není můj brácha.

Znovu se mi zadívá na rty a vzduch pročísne hluboký nádech. Jeho nebo můj?

Vyskočím. „Musím domů.“

„Doprovodím tě,“ zvedne se i Tim, popadne zelenou igelitku se smetím a spěchá ven krok přede mnou. „Přece nenechám dámu samotnou v tak nebezpečný čtvrti. A v kůlně pod schodama žije mýval velikej jak puma.“

V kůlně máme popelnice. Když k nim dojdeme, ohne se Tim pro pytel se smetím, aby ho hodil dovnitř. „Ale Jaseovi o tom neříkej, jo? Myslím o našich,“ řekne přitlumeně, „chlapi mají svou hrdost.“

Couvám zpět na příjezdovou cestu a trochu nepřírozně se zasměju. „To víš, že jo. Všechny špatnosti si nechávám pro sebe.“

„Nějak jsem nepostřeh ty špatnosti. Ale počkej, pokud se mnou máš nekalý záměry, slibuju, že se nebudu bránit,“ zvedne ruce v odevzaném gestu. „Stejně by ses mě zmocnila. A já bych tě nechal.“

Se smíchem zavrtím hlavou. Někde přede mnou se rozsvítí reflektory. Zakryju si oči a z Tima zbude jen černá silueta v oslepujícím světle. Z naší příjezdové cesty pomalu couvá cizí auto.

Kapitola desátá

ALICE

„Za dvě vteřiny se sesypu jak domek z karet!“ kvičí Andy ze stojky. Nohy má opřené o plot vedle domu a povážlivě se naklání.

„To zvládneš,“ povzbuzuje ji udýchaná Samantha v podobně krkolomné pozici. „Je to super cvičení, vážně. Když zvládneš stojku, víš, že jsi ve formě. Je to tak, Alice?“

„Je to klíčovej cvik,“ houknu na ně. S Andy sdílím pokoj, koupelnu i polovinu šatníku. Mám ji ráda, ale jsem Sam zatraceně vděčná, že gymnastiku s ní piluje ona.

Jase zatím něco kutí na mustangovi, máma hlídá Duffa s Harrym, kteří po sobě povětšinou cákají vodou, hází houbou a občas si vzpomenu, že mají vlastně umývat auto. George něco kreslí na asfalt, každou chvilku kousek poodejde a skočí na svůj výtvar. Patsy se v dětském bazénku hlasitě dožaduje mé společnosti. „Ali! Ali! Tady!“

Naše příjezdová cesta i s trávíčkem jako obvykle praskají ve švech. Super. S takovým davem za zády to půjde líp.

Brad šikovně zaparkoval hned vedle mustanga a trochu poděšeně se rozhlíží kolem. Ví, že je z naší příjezdové cesty nervózní, protože se v jednom kuse bojí, aby mi nepřejel některého ze sourozenců. Nebo si jen domyslel, co by Patsyino šlapací auto provedlo s koly jeho

opečovávaného vozu. Vklouznu na sedadlo spolujezdce a Brad mě přivítá vlhkou pusou na tvář a objetím.

Za otevřeným oknem se chystá k bleskovému útoku Harry s hadicí. Máma mu to ale naštěstí včas zadržne. „Co jsem ti říkala? Stříkat po lidech můžeš jenom, když ti to dovolí. Georgi, zlato, myslím, že bez kouzelného sluchátka ti to fungovat nebude.“

George ale znovu tvrdohlavě skáče do malůvky palmy a želvy. „A co takhle místo utrženého sluchátka poslat esemesku?“

„Myslím, že mobily na kouzla nevěří.“

„Tak jo, Ali. Pojedem k nám? Můžem chvíli pokecat s Wallym a ty nám uvaříš čínský nudle, co? Koupil jsem novou videohru. Uvidíš, jak Wallymu natrhnu zadek a vytřu s ním podlahu.“

Chvíli se odmlčím a potom odpovím: „Víš, Brade, to je právě to. Trochu jsem přemýšlela a...“

Jase mi věnuje tázavý pohled zpod povytaženého obočí. Podobné scény už zná.

„Mamiiii!“ vřeští Harry. „Patsy mě kousla!“

„A zničila mi obrázek s ostrovem!“ zapíchne do sestřičky vyčítavý prst našťvaný George. Patsy ale zatím s vyceněnými zuby prohání Harryho.

Máma zvedne cukající se Patsy do vzduchu. „Sem tygl, mami!“ vysvětluje a doplní to zlověstným zavrčením na Harryho adresu.

„Ale určitě moc hodnej tygr,“ navrhuje máma. „Hele, Georgi, ty rozmytý vlny teď vypadají daleko líp. Fakt se to povedlo. Koukni na to znovu!“

Patsy ještě pořád nenávistně zírá na Harryho. „Kousám!“ prohlašuje temně.

„Mamiiii!“

„Ospalej tygr,“ hladí máma Patsy po zádech. „Tygr, co se kamarádí se všemi zvířátky v džungli. Tady Harry je slon a hadici má místo chobotu. Ještě přejeď zadní sklo, Harry.“

Brad se uchichtne. „Tvoje máma je skvělá.“

Jeho slova mi situaci příliš neulehčují.

Za Jaseovým mustangem se teď objeví Timovo auto. Parkuje opatrně, aby se nepostavil na Georgeův obrázek. Sam na něho zamává, ale Tim jen houkne: „Jedu pozdě na skupinu, takže se musím vysprchovat a hodit kostrou!“ Když kluše kolem Bradova auta, letmo mě pozdraví: „Čau Alice!“

„Co jsi měl tentokrát na nohách, co?“

„Prsty!“ odpoví nenučeně, zazubí se od ucha k uchu a opře si bosou nohu o kapotu, abych se přesvědčila. Provokativně u toho kmitá prsty. Vedle nehtu na palci zeje otevřený škrábanec. „Hm. Prsty a krev. Škráb jsem se o škebli, ale tentokrát jsem doběh až k molu. Za chvíli mě vezmou do armády, co myslíš? Bolest jsem vyběhal, protože jsem nadupanej testosteronem!“

Ve snaze potlačit smích upřu oči na Samanthu, která už zase stojí normálně na nohou a s potutelným úsměvem nás sleduje, zatímco si umouněný Jase podmračeně hraje se stěrači. Nebo s něčím takovým.

„Hlavně si to vyčisti,“ poroučím Timovi, „a dej si na to něco. Palce jsou náchylný k infekci, protože v botách žijou celý kolonie bakterií.“

„Jak já to tvoje erotický cvrlikání miluju,“ směje se Tim a potom dodá: „Ahoj Brade.“ Jako by si mého společníka všiml až teď.

„Čau brácho. Necháš nás o samotě? Zrovna tu něco řešíme,“ odpovídá Brad.

Tim zase zvedá poraženecky ruce, podobně jako předtím v dešti, a couvá. Něco sotva znatelného mi přejede po páteři.

Když stoupá nahoru po schodech, přičítá se Andy a volá: „Time! Ty jsi kluk, že jo?“

„Když jsem to naposled kontroloval, tak jsem byl.“

„Můžu se tě zeptat na něco, s čím nemůžu přijít za bráchama?“

„Ne!“ odpovídá za něj Jase.

„Ty, Andy, promiň, ale já vážně spěchám na skupinu,“ omlouvá se Tim s letmým pohledem na Jase. Potom za ním zapadnou dveře.

„Co jsi to říkala, Alibabo?“

Tak jen do toho.

„Hele, Brade...“

Brad se na mě poslušně podívá, ukousne si z jedné z milionu proteinových tyčinek, které vozí v přihrádce v palubní desce, a žvýká s takovým gustem, až se mu nafukují tváře. Harry s Georgem začali soustředěti, kdo podleze proud vody z hadice, máma kontroluje Patsyinu plenku na plavání, Jase se zrovna praštil hlavou do kapoty, a tak ho teď Samantha polohlasem uklidňuje. Andy se zase snaží o hvězdu, ale ještě není pořádně protažená.

Můj chladný tón do toho barevného chaosu prostě nepasuje.

„Tvoje rodina je šílená,“ řekne Brad, „ale víš...“ Najednou se odmlčí.

Víc kluků, se kterými jsem chodila, mi už řeklo, že rozchod se mnou znamenal i rozchod s mou rodinou, což bolelo stejně.

Ale já to teď musím dotáhnout do konce. Možná jsem prostě drsná. Nejdrsnější ze všech.

Brad polkne, ukousne si další sousto a s plnou pusou se zeptá: „Co tě trápí, Ali?“

„Brade, víš...“

Jase se zašklebí. „Hej, Sam! Mohla bys mi přidržet kapotu? Nějak se pořád zavírá.“

„Děti, dovnitř!“ volá máma. „Duffe, Georgi! Šup do koupelny a ke stolu. Ty taky, Andy!“ Poslechnou ji všichni, až na George, který zautatě skáče do kaluží. Jase ještě něco kutí v motoru.

„Myslím, že jsme dojeli,“ vyhrknu nakonec. „Dál už to nikam nevede.“

Brad se zatváří zmateně. „Ale tohle je příjezdová cesta.“

„Já ale myslela nás dva. Jako pár. Prostě to nefunguje.“

„Co?“ křabátí čelo Brad. „To... to není možný.“

„Můžeš mi podat fixku? Ale tu kapotu nepouštěj!“ instruuje Jase Samanthu.

„Stejně jsme věděli, že to není napořád.“ Tu větu už jsem řekla tolikrát... Skoro se bojím, že jsem vážně potvora.

„Vážně? Ale proč?“ hlesne Brad. „Co ti se mnou chybělo, Alinko? Chodili jsme ven, mazlili jsme se, trénovali spolu. Bylo to fajn. Nechápu to...“

Prosebně na mě upírá hnědé oči. Jase se mračí na nějaký problém v útrobách svého plechového miláčka a Samantha je do toho úplně zabraná.

„Protože jsme si nikdy *nepovídali*, Brade. A taky...“ *Se spolu nezasměli*. Po tvářích se mu začnou kutálet slzy. Panebože.

„Nepovídali?“ kótká nechápavě. „Ale o čem?“

Tohle nemá smysl. Je čas to zabalit. Položím mu chlácholivě ruku na koleno a stisknu. „Jsi fajn kluk.“

„Ale ne,“ zvýší Brad najednou hlas, „já nejsem fajn, já jsem skvělejší! Celou dobu jsem při tobě stál a byl tu pro tebe!“

V tomhle má pravdu. Snášel i můj šílený rozvrh, hlídání dětí, domácí práce... Já ale zase musela překousnout jeho spolubydlícího, posedlost posilováním, jedovatou babičku a všechny ty blbý přezdívký.

„O to je to pro mě horší, Brade,“ mluvím něžně, ale k ničemu to není. Brad vzlyká, obří ramena se mu třesou a po tvářích mu tečou potoky slz. Dokonce ani nudle u nosu nechybí. Zadívám se směrem k bytu nad garáží. „Brade,“ zašeptám bezmocně. Jak to, že mi nikdy nedošlo, jak moc mě má rád?

Teď si zabořil tvář do dlaní. Snažím se ho pohladit po rameni, ale setřese mě. „Tak už jdi. Prostě zmiz, Alice.“

A další slzy.

„Brade,“ koktám, „je mi...“

„Nic ti není, protože nic necítíš,“ zavrčí. „Ani nevíš, co city jsou. Vypadni z mého auta.“

Sotva se chodidly dotknu země, zapráskne za mnou Brad dveře a se zlověstným skřípěním kol vystřelí jako blesk od našeho domu. Takhle jsem ho ještě řídit neviděla, protože většinou se za volantem chová vyrovnaně jako stará dáma.

Chvíli za ním koukám a okusuju si nehet na palci, což už pěkných pár let nedělám. Jase zavře s hlasitým prásknutím kapotu a utře si špinavé ruce do hadru. Když utichne rachot motoru Bradova auta, zavládne ticho tak husté, že by se dalo krájet.

„No, mohlo to jít asi líp,“ prohlásí Jase. „Copak tě to pořád tak baví, Al?“

„Chceš si o tom popovídat?“ skočí mu do řeči Samantha.

Zavrtím hlavou. Mohla jsem odhadnout, jak moc mě má rád? Podle čeho? „Já...“ Počkat. Co tu zase pohledává to stříbrné auto?

„Když říkal, že nic necítíš, pletl se. Mluvila z něho zlost. Kluci se chovají jak idioti, když jim někdo počechrá ego,“ vysvětlí Jase.

„Moje chyba,“ hlesnu nezúčastněně, „protože Brad jinak idiot nebyl.“

„Mám mu rozbít hubu?“ nabídne se Jase. „Je to pořádněj chlap, ale mohl bych si vzít posily. George by určitě šel, kdybych mu opatřil pěknou uniformu.“

„A Tim by taky vypomohl,“ přidává se Samantha.

Podivné auto na konci ulice nejdřív ucouvne a potom přidá plyn. Možná jedna z Joelových bejvalek? Někdo z Timova drogového podsvětí? To je jedno. Stejně to není můj problém.

My o vlku a... Tim na schodech do garáže. Se skloněnou hlavou si píská nějakou melodii a počítá drobné. „V sedm budu zpátky. Chcete...“

Napětí visí ve vzduchu jako lepkavá síť. Těká očima mezi mnou a Samanthou. „Alice? Sam? Co jsem zas provedl?“

Když všichni odejdou, plácnu sebou na schody vedle George. Ten nakloní hlavu a pípne: „On brečel.“

S povzdechem si ho přitáhnu k sobě a zabořím mu bradu do vlasů. Jeho kštice mě lechtá v nose a voní po křídě, trávě a vodě z hadice. „Jo, já vím.“

„Nikdy jsem neviděl někoho tak velkýho tak bulet. Připomínal mi Zbabělýho lva z *Čardoděje ze země Oz*.“

To sedí.

Takže já asi budu Plecháček bez srdce.

Kapitola jedenáctá

TIM

Dneska se s anonymními alkoholiky potkávám ve špitále, kde leží pan Garrett. Dorazím později, a tak na mě můj mentor Dominik nakvašeně kouká. Posadím se hned vedle něho.

„Nevyhnutelný zpoždění,“ zamumlám.

„Tak se mu příště snaž vyhnout,“ odpovídá mi Dominik neoblomně.

Tak se vlastně stal mým mentorem. Pochopil, co jsem zač, skoro stejně rychle jako pan Garrett, který měl přece jen trochu náskok, protože byl kdysi můj skautský vedoucí. To pan Garrett mě poslal mezi anonymní alkoholiky a chodil tam ze začátku se mnou. Občas ale nemohl, protože ho dostihly povinnosti kolem dětí, a tak jsem tam musel sám. Vždycky jsem si ale zabral strategický místo u dveří, abych se mohl vytratit dřív. Když tam se mnou trčel pan Garrett, zůstal jsem pěkně do konce, ale když ne, odcházel jsem čím dál tím dřív. Takhle jsem to prakticoval možná pět šest sezení, než mě Dominik popadl za límec a odtáhl mě na prázdnou židli vedle sebe. A hlavně příšerně daleko od dveří. Dominik je urostlý mladý chlapík s rukama jako lopaty. Šlachovitý, ale silný, opálený dohněda a s mužným strništěm na bradě. Když jsem se začal zase zvedat deset minut před koncem skupiny,

nastavil mi nohu, jako by chtěl, abych se rozmázl na podlaze. „Kde to jsme? V mateřince?“ zasyčel jsem koutkem pusy. On jen broukl: „Potom.“ Jakmile bylo po schůzce, řekl jsem: „Netušil jsem, že se tu vede zasedací pořádek. Mám ti ukázat občanku? Víš co? Jsi pěkněj vůl.“

Dominik na mě jen bez výrazu civěl. „Ani nápad. Říkal sis o to. Dřív se neodchází. Vole.“

S Domem se nežertuje.

Později jsem se dozvěděl, že je mu dvaadvacet a že se oženil hned po maturitě, protože na plese přivedl svou holku do jinýho stavu. „V autě po cestě tam,“ dodává vždycky. „Ani jsem jí nekoupil kytku.“ Opustila ho po roce a vzala s sebou i dítě. Dalšího půl roku byl tak mimo, že ani netušil, jestli chodil do práce, nebo ne. Teď už je ale tři roky čistý.

Tak tu sedíme v kruhu a držíme se za ručičky, jako bych se vážně octnul ve školce. Před pár měsíci by mi to přišlo pěkně uhozený, protože takový věci dělají jen malí špunti s matinkama. Chodí za ručičku přes ulici a tak. Ale kdo starší deseti let ještě něco takovýho provozuje? Ale abych se přiznal, docela jsem tomu tady přišel na chuť. Sedím vmáčkly mezi drsňáka Dominika a slizkýho Jakea Somerse, který mě na Hodgeský měl na tělocvik. Teď se na mě dokonce usmívá, což ho ve škole nikdy nenapadlo, i když jsem byl v jeho týmu. Spíš jsem od něj mohl čekat padesát kliků za mizerný přístup. Tehdy jsem ho měl za zahořklýho starce, který nesnáší pubertáky. Jenže teď vím, že mu ještě není ani třicet.

Teď, když jdu s Dominikem na kafe, mi dokonce zamává, což se mi docela líbí.

Sedíme s Domem v Joeově hrnku, kde mají mizerný kafe, ale skvělý koláče, a řešíme, jestli si má koupit starej pick-up s 200 000 najetýma

kilometrů, nebo ne, když se najednou zazubí a řekne: „Mám pocit, že tu sedí někdo, kdo jednoho z nás hodně nenávidí. A taky se mi zdá, že spíš tebe než mě, protože kdyby pohled mohl zapalovat, dávno bys lehl popelem.“

„Většinou na mě nenávistně zírají holky, takže dneska budeš hlavním nepřítelem spíš ty. Kde ten týpek sedí?“

„Aha, no jo, zapomněl jsem, že jsi velkéj casanova. Třetí stůl zleva. Zrovna tě pozdravil zvednutým prostředníkem. Skvěle míří. Kdyby měl bouchačku...“

„Takovou pifku na mě nikdo nemá. Teda kromě táty.“ Předstírám, že si protahuju krk, abych si toho kluka konečně prohlédl.

Jo, ten fakt vypadá, že mě nenávidí. Alicin Brad.

„Chceš se mu jít omluvit?“ ptá se Dominik. „Určitě tvoje pokání rád přijme. Pokud ne, váží asi jen o padesát kilo víc než ty. Jestli bude mít trochu soucitu, zabije tě jen *skoro*, místo aby z tebe udělal mastnej flek.“

„Koukám, že tě celkem baví představovat si, jak bídně sejdu z tohohle světa. To je teda fakt podpora, Dome.“

„Cos mu proved? Vyspal ses mu s holkou?“

„Ehm, co? Ne!“ řeknu až moc hlasitě. „Ne,“ zopakuju tišeji.

„Ty se červenáš?“ nedá pokoj Dom.

„Nech to být. Radši mi pověz víc o tom autě. Jak se s ním jezdí?“

Dominik sklopí oči, aniž by se přestal přiblížit uculovat. „Že tě to najednou tak zajímá,“ usrkne si kafe. „Když už jsme u toho, jak jsi to vyřešil s testem studijních předpokladů?“

U nás v Connecticutu totiž k testu pouštějí až od devatenácti nebo s potvrzením, že člověk „přerušil studia“. Jenže z Ellery jsem letěl za trochu jiných okolností.

Zabořím palec do třešňového koláče a olíznu ho. „No jo, už jsem se o to postaral. Ale moc košer to asi nebylo.“

„Nic jsi nezfalšoval, že ne, Time? Protože to by...“

„Ne! Jen jsem nechal na školní sekretářku působit něco, co jsem měl radši nechat doma.“

Dominik zvědavě povytáhne obočí. „A to?“

„Svůj šarm.“

Dom si odfrkne: „Tak i tu jsi tahal za nos? Měla se na tebe předtím optat tady Smíška.“

Ježiši. Brad na mě pořád civí, jako bych mu štípl nejoblíbenější dudlík.

„Paní Iszkiewiczová si prostě už dlouho myslí, že jsem roztomilej, a tak mi slíbila, že mi ten dopis napíše a podstrčí ho řediteli k podpisu. Dobson stejně nikdy nekouká, co podepisuje, pokud to zrovna není sponzorskéj šek.“

„Time,“ zavrčí Dominik, „neblbni.“

„Přepísk jsem to?“

Dom si usrkne kafe. „A co myslíš ty?“

„Jak mám ale dostat to, co potřebuju, bez lhaní?“

„Slyšel ses teď?“ opře se do křesla a zadívá se mi rovnou do tváře.

Ošklivě zakleju.

„Já vím,“ chlácholí mě Dom, „ale součástí léčby je i snaha přestat se chovat jako manipulativní zmetek, pamatuješ?“

Brad se zvedá. Cestou ven ještě nakopne obrovským stehnem opěradlo mojí židle. Schwálně, nebo omylem? Těžko říct.

Cože? Ani mě nepopadl za kalhoty? Co na tom chudákovi Alice vůbec má?

Kapitola dvanáctá

TIM

Alice postává s rukama za zády a na lokti se jí houpe ošoupaná kabelka. Zelená nemocniční uniforma, kruhy pod očima a vůně dezinfekčního gelu. I tak se mi z ní ale rozbuší srdce.

„Něco pro tebe mám,“ oznamuje mi, když se kolem mě protáhne.

„Něco sprostýho? A hrajem v tom roli ty, já a tělový mlíko?“

„O tom si můžeš nechat leda zdát, chlapečku,“ odfrkne Alice.

„Hmm, to budou ale pěkný sny. A navíc se dají splnit.“

„Na,“ podává mi to, co celou dobu schovávala za zády. Je to krabice ve světle modrým papíru. Vrazí mi ji do dlaně tak rychle, že mám co dělat, aby mi nevypadla na zem.

„Dárek na uvítanou, Alice?“

„Tak už to rozbal,“ zavrčí, když projde kolem dřezu s dvoudenní horou nádobí ulepenou od müsli.

Když se probouju modrým papírem, vykoukne na mě logo Nike.

„Pokud si je nazuju, budem spolu chodit?“

„Pokud si je nazuješ a půjdeš běhat, neskončíš s nohou v sádře.“

Prohlídnu si boty. Určitě mi padnou.

„Jak víš, jaký mám číslo bot?“ Kouknu na cedulku. Šestačtyřicítka.

„Stačí se jen dívat. Zvlášť když máš ve zvyku si nechávat ty tvoje nechutný lodě u našeho bazénu. Tvoje tlapy jsou vážně přírodní úkaz.“

„Ale víš, co se říká o mužských s velkýma nohama, ne?“

„No jo. Že maj taky velký... smradlavý fusekle. Přestaň blbnout, Time. Jen jsem si myslela, že pokud máš aspoň špetku zájmu na tom, abys zůstal zdravěj, potřebuješ správný vybavení.“

„Věř mi, Alice, moje *vybavení* je naprosto v pořádku.“

Rozesměje se. „Prosím tě, Time! Seš jako odrostlý štěně, který chce obskočit všechno, co mu přijde do cesty.“

Úsměv mi rychle zmrzne na rtech. To už se ale Alice otáčí zády a s rukama v bok mapuje pokoj. „Jsi větší čuně než Brad,“ vydechne nakonec, „to je teda co říct.“

Což znamená, že ji ten ubožák Brad měl v pokoji. Je mi, jako by mi někdo dal pěstí do břicha, i když je mi všechno jasný. Přece jen je jí *devatenáct*.

Přimhouří oči a pokračuje v inspekci, což mi je teď v denním světle dost trapný. Když sem přišla naposled, vládlo všude milosrdný příšeří. Teď má ale nerušený výhled na horu nádobí ve dřezu, kupku použitých trenýrek a triček v rohu a tepláky, ve kterých jsem včera spal, pověšený přes opěradlo gauče.

„No, ehm,“ ukážu na krabičku od müsli dřív, než stačí Alicin ostržízí zrak odhalit i zvednutý záchodový prkýnko a štos vlhčených ubrousků na zemi v koupelně. „Nabídl bych ti müsli, ale mám jen jednu lžičku. Nevím, jak moc řešíš bacily.“

„Já jsem se o bacilech *učila*. Ty piješ džus rovnou z krabice, přinej se! Proč tohle kluci pořád dělaj? Humus...“

„Protože když něco chceme, chceme to hned. Takže když máme žízeň, potřebujeme se hned napít a nezdržujeme se hledáním čistý sklenice nebo vymejváním špinavý. Nene. Prostě nám stačí málo. Když si něco přejeme, musíme to hned dostat. Nebo jsem takovej jen já?“

„Time, přestaň s tím. Hned teď,“ poručí hlasem stejně nečitelným jako její obličej. Jenže ani to mě nedonutí držet pusu.

„Jak se to zpívá v tom starým fláku? *Čekej tiše, až mraky měsíc rozpletou-ou-ou*. Jakýpak čekej tiše? Ten text musela napsat ženská, protože chlapi čekání nesnášej. Mužskej by psal o radosti z uspokojení potřeb. To proto nikdy nebalíme dárky jako vy. Všim jsem si, žes mi ty tenisky taky zabalila.“

„A já si myslela, že dárky nebalíte, protože se vám nechce utrácet peníze za papír, nebo jste prostě tak pitomí, že ten papír v obchodě ani nenajdete.“

„To taky, ale upřímně – když už se namáháš, abys někomu koupil něco, co se mu bude líbit, proč bys to omotávala tunou papíru? To je trochu trapný, ne?“

Alice se zasměje, odhrne tepláky z opěradla a posadí se na gauč. „Není to trapný. Znamená to, že ti na někom záleží.“ Když si sváže vlasy do culíku, odhalí dlouhý krk.

„To za tebe přece řekne už ten *dárek*. Balicí papír jen prozradí, že kašleš na životní prostředí. Stejně jako sprchování o samotě. Zbytečný mrhání zdroji.“

„Můžeme si někdy pokecat bez věčnejch narážek, Time Masone?“

„To pochybuju. Přece chceme to, co chceme. Jednoduchý počty, kotě.“

„Taky si vyprošuju, abys mi říkal *kotě*. O *miláčkovi* to platí taky.“

„Co takhle *Alinko*? Nebo Alíku? Alí? Budu si to pamatovat.“

„Time, nech toho,“ řekne trochu posmutněle. Vážně toho Brada pořád tak žere?

Prohrábne kabelku a vytáhne ještě něco. „Vlastně pro tebe mám ještě jeden dárek. Ten jsem ale nezabalila,“ podává mi, aniž by mi věnovala další pohled, strohou krabičku.

„Nikotinový náplasti? To jako vážně?“

„Říkala jsem ti, že nechci, abys tu kouřil.“

„A já ti říkal, že se snažím toho nechat.“

„Já vím,“ mávne na mě, abych přišel blíž, přidrží si krabičku koleny a volnou rukou ji otevírá. Když se usadím vedle ní, vyhrne mi rukáv ještě o kousek. Její ledový prsty mě zastudí na kůži. „Musíš si to nalepit někam, kde nejseš chlupatej. Ne teda, že bys byl nějak extrémně zarostlej... Jen trochu na hrudníku.“ Její ruce se na chvíli zastaví, ale ona pokračuje: „Nejlíp to bude držet na rameni nebo zádech. Nebo na žebrech. Ale koukej to místo pravidelně měnit, protože nikotin dráždí kůži.“

Dotýká se mojí paže tak profesionálně jako sestřička, kterou se brzo stane, ale já na to reaguju, jako kdyby se mi dobývala do kalhot.

Trochu ucouvnu, poškrábu se na krku, který mě nesvědí, a trochu se mi motá hlava.

Přitáhne si mou paži k sobě, položí si ji na břicho a šikovně na ni nalepí nikotinový čtvereček. „Měnit jednou denně, vždycky na jiný místo. Šest až osm týdnů.“

„Nechceš se přiznat ke starý neřesti, Alice? Jak jinak bys tohle všechno věděla?“

„Čtu návody a příbalový letáky. To kluci taky moc nedělají,“ popleská mě po ruce a zase mi spustí rukáv. Potom se mi trochu váhavě podívá do očí. „Pustil ses do tvrdýho úkolu, Time. Nepiješ, nefetuješ, žiješ sám. Teď chceš ještě nechat kouření. Fakt tě za to obdivuju.“

Vyvalím oči. „To jako vážně?“

„Jasně. Je mi devatenáct a ještě bydlím s rodičema. A tohle,“ poklepe mi na rukávem zakrytý čtvereček, „není žádněj med. Jenže ty si nemusíš vždycky vybrat jen složitý řešení, pokud to jde jednodušeji.“

Stáhne se mi krk. Pokud jsem tohle od někoho někdy čekal, tak od Alice teda ne. Ztěžka polknu. Její zelenošedý oči svítí upřímností. Zvednu ruku, abych Alici pohladil po tváři, ale pak ji zase nechám klesnout a strčím ji do kapsy tak prudce, až zachrastí mince, které tam strádám.

Chvíli si mě měří jako venkovská úča, potom si olízne rty, odvrátí se a utře si dlaně do nemocničního pláště. Vstane. „Co to pořád máš s těma cereáliema. Mám pocit, že žiješ jen z nich a z pizzy.“

„Chutnaj mi.“

„Jenže nejíš nic jinýho. To už je skoro posedlost.“

„Ty s tím naděláš;“ zamumlám, a abych trochu zaměstnal neposlušnou ruku, trochu těch cereálií nasypu do misky, z lednice vyndám mlíko a čichem se přesvědčím, že je ještě k pití.

„Není to zdravý;“ odsekne nakvašeně Alice. Cože? Uniklo mi něco?

„Tolik povyku kvůli müsli? Proč tě vůbec zajímá, co jím?“

„Protože seš hubenej a bledej, Time. Vypadáš věčně nevyspanej. Bojíme se o tebe.“ Hodí si obrovskou kabelku přes rameno. „Měla bych jít. Musím hlídat špunty.“

Než se stačí rozkoukat, stojím mezi ní a dveřmi. „Tak jo, Alice. Chápu, že zneklidňovat okolí umím nezvykle dobře, ale i moje rodina už to zabalila. To ty jsi sem přišla, abys mi zachránila kotníky, takže pokud se bavíme o tom, kdo se o mě bojí, možná bys měla říct, že především *ty*?“ Vyhrne se to ze mě jako povodeň a visí v prostoru jako nepřijemný dusno. Neujde mi, jak je vlastně Alice malá. Pokud si teda odmyslím ty křivky. Sahá mi sotva po ramena. Metr šedesát? Nebo pětadesát?

Znovu si hodí kabelku na rameno, sklopí hlavu a malinko zčervená.

„No?“ naléhám, protože už jsem se stejně pustil na tenký led.

Alice vypočítává na prstech: „Zaprvý, jsi nejlepší kámoš mého mladšího bráchy, i když občas nevím, jak to s tebou může Jase vydržet. Jsi mladistvej. A chodící časovaná bomba. Jsi...“ Větu ale dokončí jen povzdychem. „Hele, zítra mě čeká dlouhej den. Tři přednášky, praxe... Až skončím,“ zašeptá hlubokým hlasem a tak tiše, jako by ani ona sama nechtěla slyšet vlastní slova, „mohli bychom si zajít na večeři? Jako... rande na zkoušku?“

Jako by mě na místě trefil blesk.

Rande.

S Alicí Garrettovou.

Počkat.

Na zkoušku?

„A co budu zkoušet?“

Podívá se na mě tak, jako by každou chvíli měla vybuchnout smíchy. Nakonec se ale ovládne. „No *tamto* rozhodně ne. Láska na jednu noc mi nic neříká.“

„To já ale nemyslel. Podobný věci mě totiž vůbec nenapadaj.“

Žduchne mě do ramene. „To víš, že ne.“

„Tak jo. Možná na milisekundu, nanosekundu, ale pak mi došlo, že si tě vážím a nikdy bych...“

Alice mi položí prsty na pus. „Time. Přestaň mluvit. Hned teď.“

Sklapnu.

„Ze začátku bych vyzkoušela třeba tu večeři.“

Teprve teď si vzpomenu na stokilovýho ex, který mě nenávidí už teď. „Počkat. Je to nějaká bouda? Chceš mě nechat zmlátit Bradem?“

Rychle zavrtí hlavou, odtáhne ruce od mého obličeje a schová je hluboko do kapes špitální uniformy. Řemínek od kabelky se jí jako už

tolikrát sveze z ramene. Ruka mi cukne v pokušení jí řemínek zase nahodit, ale ovládnou ji natolik, že zůstane tam, kde je.

Alice zaváhá, a potom řekne: „S Bradem to nemá nic společného. Nemyslím, že by mu to vadilo.“

„Tak to je ještě větší kůň, než jsem si myslel. To je fakt neuvěřitelný.“

Šlehne po mně očima a zase je sklopí. „Tak to není.“

Ne? Tak jo. V tom případě ze mě bude...

Večeře.

„Potkáme se u Garyho v Barnetu. Zítra o půl sedmý.“

Barnet je odsud přes tři vesnice, z čehož usuzuju, že si Alice ještě netroufá ukázat se mezi lidma s nápadníkem na zkoušku s minulostí alkoholika.

Slíbím jí, že přijdu. Kývne, odmění mě trochu plašší verzí sexy křivého úsměvu a potom se její rty lehce otřou o moji tvář. Zase ta havajská vůně. *Ach Alice...*

„Tak zatím.“

Zmůžu se jen na připitomělý kývnutí. Plachá Alice se zase promění v přísnou učitelku a zapíchne do mě prst. „Opovaž se přijít pozdě. Nesnáším, když si kluci myslí, že můj čas nic nestojí a čas si jen tak relativně plyne, zatímco já sedím jako pecka sama u stolu a odrážím soucitný pohledy číšníků.“

„Chceš si synchronizovat hodinky?“

„Prostě se mě jen snaž nezklamat.“

Kapitola třináctá

TIM

Je dost divný čekat před třetí školou, z níž člověka vylili, ale co se dá dělat. Občas jsem sem zašel na nějakou Naninu oslavnou akci, ale i tak mě při pohledu na bránu Hodgeský začne pekelně svědit krk, jako by mě škrtila hnusná školní uniforma s kalhotama z šedivýho flanelu a naškrobenou košilí.

Čekám tu na Samanthu, protože jsem jí slíbil, že ji doprovodím do bytu, kam se s mámou před týdnem nastěhovala. Gracie si myslí, že tak konečně dostane dcerunku ze spárů Garrettů. Sejde z očí... A tak dále.

Sam plavně vyklouzne z obrovských bukových dveří, seběhne dolů po schodišti hlídaným dvěma kamennými lvy, všimne si mě, mávne, ale pak na ni napůl cesty zavolá hrozen holek. Smějou se, šermujou rukama a v navlas stejných uniformách vypadají skoro stejně. Dlouhý vlasy, upravený zevnějšek... jako ze školního katalogu.

Sam taková není, ale umí splynout s davem.

Pak si všimnu ještě něčeho. O kus dál stojí ségra a šátrá v batohu, jako by doufala, že tam najde přinejmenším archu úmluvy. Je do toho tak zabraná, že div nevrazí do hloučku holek, ale na poslední chvíli to

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.